Η εισήγηση της Ομάδα Τ57 Θεσσαλονίκης στην εκδήλωση στις 4/10/26 : Το έγκλημα των Τεμπών και το κίνημα που ακολούθησε

Το έγκλημα στα Τέμπη έφερε στην επιφάνεια με τον πιο σκληρό τρόπο την πραγματικότητα του σημερινού κόσμου. Μια πραγματικότητα με την οποία ερχόμαστε αντιμέτωπες καθημερινά και όπου οι ζωές μας έρχονται τελευταίες μπροστά στην μεγιστοποίηση του κέρδους. Για να καταλάβουμε πώς φτάσαμε στα Τέμπη και τι συνέχισε μετά από αυτό, χρειάζεται να διεισδύσουμε στις πολλαπλές διαστάσεις που εμπερικλείονται, και δεν αρκεί να σταθούμε μόνο στις συγκεκριμένες παραλείψεις, στα πρόσωπα που είχαν την ευθύνη ή στα συστήματα ασφαλείας που δεν λειτουργούσαν.

Ο σιδηρόδρομος, το κέρδος και το δίπολο κρατικό/ιδιωτικό

Σημαντική είναι η συνολικότερη θέση που έχει ο σιδηρόδρομος μέσα στο μοντέλο μεταφορών που έχει διαμορφωθεί τόσο στην Ελλάδα όσο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αφού η Ελλάδα ακολουθεί την ευρωπαϊκή πολιτική απελευθέρωσης των σιδηροδρόμων από τα κρατικά μονοπώλια.

Οι πρώτοι σιδηρόδρομοι εμφανίζονται στις αρχές του 19ου αιώνα, μια περίοδο που η Ευρώπη αλλάζει αρκετά σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, με τη Βιομηχανική Επανάσταση να μετασχηματίζει ριζικά τον τρόπο παραγωγής. Η ανάπτυξη της μεγάλης βιομηχανίας, η συγκέντρωση της παραγωγής, η επέκταση των αγορών και η αυξανόμενη ανάγκη για μεταφορά πρώτων υλών και εμπορευμάτων δημιούργησαν νέες απαιτήσεις για ταχύτητα, μαζικότητα και μείωση του κόστους των μεταφορών.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο αναπτύχθηκε ο σύγχρονος σιδηρόδρομος, ο οποίος δεν αποτελεί απλώς ένα αποτέλεσμα της βιομηχανικής-καπιταλιστικής ανάπτυξης, αλλά εξελίχθηκε μαζί με αυτήν και συνέβαλε αποφασιστικά στην περαιτέρω επέκτασή της. Η ανάγκη διαρκούς διεύρυνσης της παραγωγής και των αγορών απαιτούσε μέσα μαζικής και ταχύτερης μεταφοράς εμπορευμάτων, πρώτων υλών, καυσίμων και εργαζομένων, επιτρέποντας έτσι την συνεχόμενη αναπαραγωγή και επέκταση του κεφαλαίου. Δημιουργήθηκαν έτσι κρατικά μονοπώλια στις σιδηροδρομικές μεταφορές, που έδωσαν απάντηση στις απαιτήσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης εκείνης της περιόδου.

Για καιρό, η ανάπτυξη αυτή προχώρησε μέσα από εθνικά σιδηροδρομικά μονοπώλια. Σε αυτή τη φάση, η υποδομή (οι ράγες, οι σταθμοί) και η εκμετάλλευση (τα ίδια τα τρένα και τα δρομολόγια) ελέγχονταν νομοτελειακά από έναν κοινό κρατικό φορέα. Αυτός είχε την αποκλειστική ευθύνη κατασκευής και συντήρησης του δικτύου, αλλά και την αποκλειστικότητα των μεταφορών. Αυτή η συγκέντρωση υποδομής και εκμετάλλευσης σε έναν και μόνο φορέα καθιστούσε αδύνατη την είσοδο τρίτων εταιρειών στο δίκτυο, λειτουργώντας πλέον ως εμπόδιο για τα νέα κεφάλαια που αναζητούσαν κερδοφορία.

Σκοπός της ΕΕ, ήδη πριν το τέλος του 20ού αιώνα, ήταν ο βαθμιαίος διαχωρισμός υποδομής και χρήσης των σιδηροδρόμων. Στην Ελλάδα ή διάσπαση αυτή έχει: τον ΟΣΕ να παραμένει κύριος υπεύθυνος για τη σιδηροδρομική υποδομή και το δίκτυο, την ΓΑΙΑ ΟΣΕ να διαχειρίζεται τη σιδηροδρομική ακίνητη περιουσία, ενώ η Hellenic Train έχει τις επιβατικές και εμπορευματικές μεταφορές, διαμορφώνοντας σταδιακά ένα μοντέλο ανοίγματος των αγορών και δυνατότητα δραστηριοποίησης διαφορετικών σιδηροδρομικών επιχειρήσεων.

Η περίπτωση αυτή δεν αποτελεί εξαίρεση, αλλά μέρος μιας ευρύτερης πολιτικής που εφαρμόστηκε και σε άλλες κρατικές επιχειρήσεις, όπως η ΔΕΗ ή ο ΟΤΕ. Και εκεί, παρουσιάστηκαν τα ελλείμματα, τα χρέη και η «κακοδιαχείριση» ως βασικά προβλήματα, προβάλλοντας ως λύση τις αναδιαρθρώσεις, την

εμπορευματοποίηση και την ιδιωτικοποίηση. Με αυτόν τον τρόπο, η συζήτηση μετατοπίζεται από το πώς και για ποιον οργανώνονται οι επιχειρήσεις του δημοσίου στο απλοποιημένο δίλημμα «κρατικό ή ιδιωτικό».

Για δεκαετίες, ο σιδηρόδρομος απαξιώνεται ως μέσο μαζικής μεταφοράς, συρρικνώνεται και αντιμετωπίζεται ως μια υπηρεσία που πρέπει διαρκώς να αυξάνει το κέρδος της, αντί να αποτελεί κοινωνική υποδομή που πρέπει να εξασφαλίζει ασφαλή και προσβάσιμη μετακίνηση. Η απαξίωση αυτή δεν αφορά μόνο τις ράγες και τα συστήματα ασφαλείας. Αφορά τις ζωές των ανθρώπων που μετακινούνται, αλλά και των εργαζομένων που καλούνται να λειτουργήσουν ένα διαλυμένο δίκτυο με όλο και λιγότερο προσωπικό. Η έλλειψη προσωπικού, η εγκατάλειψη των υποδομών και των συστημάτων ασφαλείας, οι προειδοποιήσεις των εργαζομένων που έμεναν αναπάντητες, δεν ήταν άγνωστα προβλήματα που εμφανίστηκαν ξαφνικά. Ήταν προβλήματα γνωστά, που παρέμεναν άλυτα γιατί η αντιμετώπισή τους απαιτούσε πόρους και χρόνο.

Η ασφάλεια έχει κόστος. Κοστίζει η συντήρηση των γραμμών, κοστίζουν τα συστήματα ασφαλείας, κοστίζουν οι εργαζόμενοι, κοστίζει η εκπαίδευση και η στελέχωση. Το ίδιο κοστίζει και η δημιουργία ενός δικτύου που μπορεί να εξυπηρετεί πραγματικά τις ανάγκες μιας κοινωνίας. Όταν όμως η λειτουργία μιας υποδομής οργανώνεται γύρω από την αποδοτικότητα, την περιστολή των δαπανών και την ανάγκη να «βγαίνουν τα νούμερα», όλα αυτά μετατρέπονται σε κόστη που πρέπει διαρκώς να περιορίζονται. Το πρόβλημα είναι ότι το κόστος δεν εξαφανίζεται όταν δεν πληρώνεται. Μεταφέρεται κάπου αλλού, μέχρι και στην ίδια την ζωή.

Αυτόν τον τρόπο λειτουργίας δεν τον συναντάμε μόνο στα τρένα. Τον συναντάμε στους δρόμους, στα εργοστάσια, στα πλοία, στα αεροπλάνα, παντού όπου η ασφάλεια συγκρούεται με την ανάγκη για μικρότερο κόστος και μεγαλύτερη απόδοση. Η εργαζόμενη που πρέπει να δουλέψει χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας, ο οδηγός που πρέπει να βγάλει ένα δρομολόγιο μέσα σε ασφυκτικά

χρονικά περιθώρια, ο επιβάτης που χρησιμοποιεί μια υποδομή που δεν συντηρείται όπως πρέπει, δεν είναι ξεχωριστές περιπτώσεις. Το ίδιο είδαμε και στα εναέρια μέσα, όπου πέρυσι οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες στους πύργους ελέγχου είχαν καταγγείλει τις συνθήκες και τις ελλείψεις που αντιμετώπιζαν, προειδοποιώντας για προβλήματα που αφορούσαν την ασφάλεια των πτήσεων.

Επιπλέον, η διαχρονική ενίσχυση των οδικών μεταφορών και του αυτοκινήτου έχει διαμορφώσει ένα σύστημα στο οποίο το τρένο παραμένει δευτερεύον μέσο μετακίνησης. Δεν είναι τυχαίο ότι το σιδηροδρομικό δίκτυο παρέμεινε περιορισμένο και υποβαθμισμένο, την ίδια στιγμή που η οδική μετακίνηση και οι σχετικές υποδομές κατέλαβαν κεντρική θέση στον τρόπο με τον οποίο οργανώθηκε η μετακίνηση στον ελλαδικό χώρο. Και όταν μιλάμε για τις οδικές μεταφορές, δεν μιλάμε μόνο για τα αυτοκίνητα. Τα ΚΤΕΛ αποτέλεσαν διαχρονικά έναν άμεσο ανταγωνιστή του σιδηροδρόμου στις επιβατικές μετακινήσεις, εξυπηρετώντας πολλές από τις ίδιες ανάγκες και διαδρομές. Έτσι, η επένδυση στο οδικό δίκτυο δεν ενίσχυσε απλώς την κυκλοφορία των αυτοκινήτων, ενίσχυσε συνολικά ένα διαφορετικό και πιο κερδοφόρο μοντέλο μετακίνησης.

Το ίδιο ισχύει και για την ταχύτητα. Μας λένε ότι πρέπει να έχουμε γρήγορα τρένα, γρήγορους δρόμους, γρήγορες μεταφορές. Η ταχύτητα παρουσιάζεται ως πρόοδος και ως προϋπόθεση για να μπορεί ένα μέσο να ανταγωνιστεί το αυτοκίνητο. Όμως η ταχύτητα δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Δεν γίνεται να θέλεις ένα τρένο να πηγαίνει όλο και πιο γρήγορα, να διαφημίζεις τον χρόνο του δρομολογίου ως ανταγωνιστικό πλεονέκτημα και την ίδια στιγμή να θεωρείς δευτερεύοντα όσα απαιτούνται για να φτάσει αυτό το τρένο με ασφάλεια στον προορισμό του. Ή μπορεί και να γίνεται όταν η ταχύτητα αντιμετωπίζεται ως αγαθό που είναι αναγκαίο για να ανταπεξέλθουμε στην ολοένα και αυξανόμενη εντατικοποίηση της καθημερινότητάς μας, θεσμοθετώντας το “όσο πιο γρήγορα, τόσο το καλύτερο”. Τα εμπορεύματα -και οι άνθρωποι που μετατρέπονται μέσω της

εργασίας τους σε τέτοια- πρέπει να μετακινούνται από σημείο σε σημείο όσο το δυνατόν ταχύτερα ώστε να μειώνεται το κόστος και να αυξάνεται η (αντ)αποδοτικότητα τους. Αυτός ο βίαιος τρόπος στις ζωές μας δημιουργείται προς όφελος της αναπαραγωγής και της διαδικασίας τροφοδότησης ενός κύκλου εργασίας που είναι απαραίτητος για την ύπαρξη του καπιταλισμού.

Οι ιδιωτικοποιήσεις αποτελούν μόνο μέρος αυτού του ευρύτερου προβλήματος. Το ζήτημα δεν είναι μόνο η διάσπαση ή η μεταβίβαση τμημάτων του σιδηροδρόμου σε ιδιώτες, αλλά ο ίδιος ο τρόπος με τον οποίο οργανώνεται η παραγωγή και η διοίκηση. Το σύγχρονο κράτος δεν λειτουργεί έξω από την αγορά, αλλά ενσωματώνει όλο και περισσότερο επιχειρηματικές μορφές διοίκησης λειτουργώντας ως συλλογικός καπιταλιστής και αναλαμβάνοντας τη χρηματοδότηση, τις υποδομές, τις επενδύσεις και τις ζημιές, ενώ ταυτόχρονα δημιουργεί το έδαφος για την κερδοφορία μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων.

Όσο ο σιδηρόδρομος οργανώνεται σε μια βάση όπου το κέρδος αποτελεί βασικό κριτήριο της παραγωγής, η ασφάλεια, η συντήρηση, η ποιότητα των μετακινήσεων, το προσωπικό και οι υποδομές αντιμετωπίζονται και αυτά μέσα από τη σχέση κόστους και κέρδους. Όσο αυτή η λογική παραμένει, η ασφάλεια θα βρίσκεται πάντα αντιμέτωπη με το κόστος και η ζωή θα παραμένει αυτή που θα καλείται να πληρώσει όταν το κόστος αυτό κρίνεται υπερβολικό.

Το πραγματικό ερώτημα δεν είναι, λοιπόν, «κρατικό ή ιδιωτικό;». Σήμερα, το (ψευτο)δίλημμα αυτό λίγο θα έπρεπε να απασχολεί τόσο τους επιβάτες όσο και τα κινήματα. Το πραγματικό ερώτημα είναι με ποιο κριτήριο οργανώνεται ο σιδηρόδρομος και για ποιο σκοπό. Αν μια κοινωνική ανάγκη οργανώνεται με βασικό κριτήριο την κερδοφορία, τότε η κρατική διαχείριση δεν διαφέρει από την δολοφονική λογική του κεφαλαίου. Και όσο αυτή η λογική παραμένει, η ασφάλεια θα βρίσκεται πάντα αντιμέτωπη με το κόστος και η ζωή θα παραμένει αυτή που θα καλείται να πληρώσει όταν το κόστος αυτό κρίνεται υπερβολικό. Οι ζωές μας δεν μπορούν να αποτελούν την

παράπλευρη απώλεια της οικονομίας και των επιχειρηματικών όρων λειτουργίας, ούτε να οργανώνονται με βάση αυτήν. Κομμάτι του κινήματος που βιάστηκε να εστιάσει στο κομμάτι της ιδιωτικοποίησης μάλλον ξέχνα ότι η ευθύνη του δικτύου (ή αποτυχία του οποίου λόγω έλλειψης συστημάτων ασφαλείας ευθύνεται κατά βάση για το εγκληματικό ατύχημα στα Τέμπη) ανήκε και ανήκει στο ελληνικό κράτος.

Το αίτημα για Δικαιοσύνη

Κεντρικό ζήτημα στην υπόθεση των Τεμπών ήταν και η δικαιοσύνη, αλλά ακριβώς επειδή το αίτημα για δικαιοσύνη μπορεί να σημαίνει πολλά διαφορετικά πράγματα, έχει σημασία να δούμε ποια δικαιοσύνη διεκδικούμε και ποιος τελικά έχει τη δυνατότητα να την ορίσει και να την αποδώσει.

Το αίτημα απλώς για δικαιοσύνη είναι κάτι αρκετά γενικόλογο και υποκειμενικό. Κάθε άνθρωπος μπορεί ως δικαιοσύνη να αντιλαμβάνεται κάτι διαφορετικό. Μπορεί να είναι απλά η φυλάκιση του σταθμάρχη, ή η φυλάκιση του διοικητικού συμβουλίου του ΟΣΕ, ή το να μάθουμε τι πραγματικά συνέβη ή η απόλυση ατόμων σε θέση ευθύνης, Μπορεί να είναι η φυλάκιση του Καραμανλή, του Τριαντόπουλου και άλλων ή ευρύτερα της κυβέρνησης ή μόνο η πτώση αυτής ή ακόμη και, μια πιο βίαιη απόδοση δικαιοσύνης. Δικαιοσύνη όμως θα μπορούσε επίσης να είναι το να αλλάξουν οι συνθήκες που οδηγούν σε τέτοια εγκλήματα, ώστε να μην ξαναθρηνήσουμε συνάνθρωπο μας, απλά επειδή ήθελε να μετακινηθεί με το τρένο, το αεροπλάνο ή το λεωφορείο.

Το γενικό αίτημα για δικαιοσύνη για τα Τέμπη, χωρίς να προσδιορίζεται τι ακριβώς περιλαμβάνει, παραμένει ασαφές. Ίσως είναι ένας σημαντικός λόγος που συσπειρώθηκε τόσος κόσμος. Αν όμως δεν αναλύουμε παραπάνω το τι εννοούμε δικαιοσύνη, δηλαδή αν την περιορίσουμε στην τιμωρία κάποιων προσώπων, χάνουμε τη συστημική διάσταση. Η περαιτέρω ανάλυση του αιτήματος μπορεί να απέτρεπε κόσμο από το να στηρίξει το κίνημα, αλλά έτσι όπως μπόρεσε να συσπειρώσει τόσο κόσμο από διαφορετικές πολιτικές

αφετηρίες, δυστυχώς αυτή η γενικολογία και αυτή η αοριστία έκρυψε τη μεγάλη εικόνα και αποπροσανατόλισε από το πρόβλημα.

Κατάφερε, επίσης, να παραδώσει σε πρώτο χρόνο τη διαχείριση της δικαιοσύνης στο κράτος. Πιο συγκεκριμένα, το κράτος μας είπε ότι η δικαιοσύνη, -για αυτούς η δικαστική εξουσία-, θα κάνει τη δουλειά της, θα κρίνει τους ενόχους και εμείς οφείλουμε να σωπάσουμε μέχρι να τελειώσει όλη αυτή η διαδικασία και να μην προσπαθούμε να επηρεάσουμε τις αποφάσεις της αμερόληπτης και ανεξάρτητης αυτής δικαιοσύνης. Το κράτος μέσω αυτής της συνεργασίας, επιλέγει σε ένα βαθμό ποιοι θα είναι οι κατηγορούμενοι, ποιους θα θυσιάσει, ζυγίζοντας τι θα έχει το λιγότερο πολιτικό κόστος.

Προφανώς, η πίεση του κόσμου να δικαστούν συγκεκριμένα πρόσωπα, μπορεί να έχει αποτέλεσμα. Η ποινική τιμωρία όσων ευθύνονται είναι σημαντική, αλλά δεν μπορεί από μόνη της να αποτελεί το σύνολο της δικαιοσύνης που διεκδικούμε. Δεν αρκούμαστε σε αυτό, όσο οι συνθήκες που κατέστησαν δυνατό το έγκλημα παραμένουν ίδιες. Ωστόσο, μας έχει γίνει ξεκάθαρο πως μοναδικό μέλημα του ελληνικού κράτους στο δρόμο προς τη συνολική συγκάλυψη, είναι να κρύψει κάθε στοιχείο ώστε να εξαφανιστούν οι πολιτικές και ποινικές ευθύνες που τη βαραίνουν.

Ο εμπαιγμός της δικαστικής εξουσίας φάνηκε και με την έναρξη της δίκης. Οι συνθήκες ήταν απαράδεκτες και απαξιωτικές, οι δικηγόροι όρθιοι, η έδρα να διακόπτει τη διαδικασία κατά το δοκούν, ενώ μόνο τρεις κατηγορούμενοι ήταν παρόντες. Μπορεί η παρουσία συγγενών, μαρτύρων, δικηγόρων και κατηγορουμένων να μην είναι τόσο μεγάλη κατά τη διάρκεια της δίκης, αλλά οι υποδομές και ο χώρος οφείλουν να μπορούν να στηρίξουν την προσέλευση όλων αυτών. Η δίκη πρέπει να διεξάγεται σε αξιοπρεπείς συνθήκες, ώστε ο κόσμος να μην ταλαιπωρείται και η διαδικασία να μην αποτελεί ένα ακόμη ψυχικό βασανιστήριο για επιζώντες, συγγενείς, αλλά και φίλες και αλληλέγγυους. Συν τοις άλλοις, η δίκη απασχολεί το σύνολο της κοινωνίας. Άρα, οφείλει να είναι ανοιχτή και δημόσια.

Για αυτούς τους λόγους, είναι πολύ σημαντικός ο δικαστικός αγώνας που δίνουν οι συγγενείς και φίλοι των θυμάτων, καθώς και οι επιζώντες/ζήσασες της σύγκρουσης. Ενώ παλεύουν καθημερινά με τα τραύματα που το έγκλημα αυτό άφησε ανεξίτηλα στα σώματα και τις ψυχές τους, έρχονται αντιμέτωποι/ες και με την εγκατάλειψη του ελληνικού κράτους.

Επιπλέον, έχουν να αντιμετωπίσουν την λυσσαλέα προσπάθεια της κρατικής και δικαστικής εξουσίας να απαλλάξουν από κάθε ευθύνη τους πολιτικά υπεύθυνους της περιόδου του εγκλήματος. Παρ' όλα αυτά έχουν τη δύναμη να συγκρούονται με το κρατικό αφήγημα που προσπαθεί με κάθε μέσο να αναστρέψει την πραγματικότητα. Η δική μας θέση είναι ξεκάθαρη: στεκόμαστε δίπλα στον αγώνα των ανθρώπων αυτών, δίνοντας του διάρκεια και δύναμη. Άλλωστε για εμάς, ο μόνος τρόπος για να ανοίξει ο δρόμος προς τη δικαίωση είναι μέσα από την κοινωνική δυναμική που θα αγωνιστεί γι' αυτήν. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου πως οι στιγμές που ταρακουνήθηκαν περισσότερο όλοι όσοι προσπαθούν να συγκαλύψουν το έγκλημα, ήταν εκείνες που ο κόσμος βρέθηκε στον δρόμο. Με αποκορύφωμα, βέβαια, τους πρώτους μήνες του 2025, όταν οι μαζικές διαδηλώσεις, οι καθημερινές δράσεις και η ανταπόκριση του κόσμου δεν άφησαν περιθώρια απόκρυψης του ζητήματος.

Για εμάς, αξία έχει να πιέσουμε και να αγωνιστούμε για τη μελλοντική αποτροπή τέτοιων εγκλημάτων, για μια δικαιοσύνη που θα τη διεκδικεί η κοινωνία και στα δικαστήρια, αλλά και στους δρόμους. Όσο σημαντικός είναι ο δικαστικός αγώνας για να ανοίξει ο δρόμος προς τη δικαιοσύνη, άλλο τόσο δεν πρέπει να ξεχνάμε πως αυτή δεν θα έρθει μόνο μέσω αυτού. Χρειαζόμαστε μια κοινωνική δυναμική, που παράλληλα με την απαίτηση να λογοδοτήσουν οι υπεύθυνοι, πρέπει να αγωνίζεται για να αλλάξουν οι συνθήκες που κατέστησαν δυνατό το έγκλημα αυτό, διεκδικώντας παράλληλα έναν ασφαλή σιδηρόδρομο.

Από την εστίαση στην συγκάλυψη μέχρι την λογική της ανάθεσης

Συνεχίζοντας την μικρή μας αποτίμηση του κινήματος των Τεμπών, θέλουμε να αναφερθούμε σε κάποιους ακόμα λόγους χάρη στους

οποίους αυτό όχι απλά έφθινε γοργά, αλλά άνοιξε τον δρόμο για την ανάδυση μιας αντιδραστικής πολιτικής με ανοιχτά ακροδεξιές θέσεις, οι οποίες πλέον εμφανίζονται ως οι κορυφές της αντιπολίτευσης γύρω από τα Τέμπη. Η κατάληξη αυτή δεν θα έπρεπε να αποτελεί έκπληξη, ούτε και να εκλαμβάνεται ως αποτέλεσμα μονάχα μιας «από τα πάνω» προσπάθειας ενσωμάτωσης ή απαξίωσης του κινήματος.

Αντιθέτως, δεν πρέπει να θεωρούμε ότι το κράτος κατάφερε απλώς να διαμεσολαβήσει μια αρχικά αγνή οργή. Η ενσωμάτωσή της ξεκίνησε από τις πρώτες στιγμές και ήταν απότοκο των μορφών που πήρε η ίδια η μαζική έκρηξη χιλιάδων ανθρώπων, τόσο το 2023 όσο και στις αρχές του 2025, μετά τη δημοσιοποίηση ηχητικών ντοκουμέντων μέσα από το φονικό τρένο. Αν το αίτημα για δικαιοσύνη πέταξε το μπαλάκι εξαρχής στο κράτος, δίνοντάς του τη δυνατότητα να διαχειριστεί με τους δικούς του όρους κάτι για το οποίο ήταν το ίδιο (συν)υπεύθυνο, η εστίαση στη συγκάλυψη και το κυνήγι εύρεσης των υπευθύνων λειτούργησαν τελείως αποπροσανατολιστικά από τις δομικές αιτίες που οδήγησαν στη σύγκρουση των τρένων.

Η συζήτηση γύρω από τα κρυφά υλικά που ήταν φορτωμένα στα βαγόνια, το ξυλόλιο και τα έλαια σιλικόνης, τις απόπειρες συγκάλυψης και μπαζώματος, δεν προέκυψε από το πουθενά. Είναι πιθανό κάποια από αυτά να αληθεύουν, και σίγουρα διαδικασίες συγκάλυψης και εξαφάνισης ευθυνών υπήρξαν, και μάλιστα τρανταχτές. Όλο αυτό όμως εξέπεσε στη σκανδαλολογία και μετέφερε τη συζήτηση στη σφαίρα του θεάματος και στα χέρια των ΜΜΕ.

«Ποιος έδωσε την εντολή να;», «Τι κρύβεται πίσω από;», «Τι στ' αλήθεια περιείχαν τα;» – Ποιος, πού, τι και πώς. Η αναζήτηση της αλήθειας έφτιαξε ένα νουάρ μυθιστόρημα που όλοι συνέχιζαν να διαβάζουν με αγωνία, αναμένοντας τη στιγμή των μεγάλων αποκαλύψεων, μετατρέποντας τους ανθρώπους που βρίσκονταν σε πραγματική κίνηση, σιγά-σιγά, σε αναγνώστες και θεατές. Σειρά είχαν τώρα οι τηλεοπτικές εκπομπές (τύφλα να 'χει η Αγγελική Νικολούλη), οι ειδικοί και οι πραγματογνώμονες –διορισμένοι

από το κράτος ή από τις οικογένειες των θυμάτων– ακόμα και κάποιοι ντετέκτιβ βγαλμένοι από γαλλικό *neo-polar*.

Δεν θέλουμε εδώ να πούμε ότι η διαχείριση του ελληνικού κράτους δεν ήταν σκανδαλώδης. Θέλουμε όμως να υπενθυμίσουμε πως το σκάνδαλο, η συγκάλυψη ή η παρέκκλιση –αυτό που ονομάζουμε συνολικά διαφθορά– δεν έρχεται σε σύγκρουση με το κράτος δικαίου, αλλά ορίζεται στην πραγματικότητα διαλεκτικά ως το αντίθετο της θεσμικά κατοχυρωμένης νομιμότητας. Η δύναμη με την οποία μπορεί το κράτος να επιβάλει τη δεύτερη εξαρτάται από το μέγεθος της απειλής που παράγει η πρώτη. Παρόλο που εμφανίζονται ως μαχόμενοι πόλοι, πρόκειται για αλληλοεξαρτώμενα δομικά και συστημικά στοιχεία του κράτους δικαίου. Και όσο εστιάζουμε στην παρέκκλιση, δίνουμε τη δυνατότητα στο κράτος να επιβάλει με όλο και πιο βίαιους όρους την κανονικότητα.

Αυτή είναι κιόλας που πραγματικά αποκρύπτεται λόγω της εστίασης στη διαφθορά-συγκάλυψη. Η αλήθεια δεν είναι κάπου βαθιά και σκοτεινά κρυμμένη, ώστε να χρειάζεται αποκάλυψη. Τη συστημική βία κεφαλαίου και κράτους τη ζούμε καθημερινά πάνω στα σώματά μας, στις δουλειές μας και στα εκατοντάδες εργατικά ατυχήματα στον βωμό του κέρδους, στους πνιγμούς μεταναστών στα σύνορα επειδή δεν είναι χρήσιμοι για την οικονομία, στους θανάτους στα υποστελεχωμένα και με ελλιπείς υποδομές νοσοκομεία. Έτσι και στον σιδηρόδρομο (αλλά και στα υπόλοιπα μέσα μεταφοράς), όταν η λογική του κέρδους καθορίζει τα πάντα γύρω από τη λειτουργία του, προφανώς όσες υποδομές του παραμένουν μη κερδοσκοπικές απαξιώνονται συστηματικά και η ασφάλεια των χρηστών περνάει σε δεύτερη μοίρα. Ο θάνατος, ως απόρροια της προσπάθειας για μεγιστοποίηση της κερδοφορίας των αφεντικών, είναι ένα απλό στατιστικό –και ταυτόχρονα δομικό– στοιχείο της κοινωνικής οργάνωσης στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Και αυτό μας το τρίβουν τόσο πολύ στα μούτρα που δεν το συνειδητοποιούμε.

Η εστίαση στη συγκάλυψη, λοιπόν, καταφέρνει και αποπροσανατολίζει από την ουσία, μειώνοντας τις κινηματικές

προοπτικές. Δεν είναι τυχαίο πως, πέρα από την εντατική ενασχόληση των καναλιών με το ζήτημα, στην προώθηση του λόγου περί συγκάλυψης συνέβαλαν καθοριστικά τα κόμματα του εθνολαϊκιστικού τόξου (από την Πλεύση Ελευθερίας μέχρι τον Βελόπουλο, αλλά και άλλα, πιο ακροδεξιά μορφώματα). Όσο απαξιώνονται οι συλλογικοί και ταξικοί αγώνες και η συνειδητοποίηση που αυτοί απαιτούν, τον λόγο παίρνουν λαϊκιστικές φωνές και μορφές αντίστασης που δεν εστιάζουν στις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που κυριαρχούν στον καπιταλιστικό κόσμο (οι οποίες δεν πρόκειται να σταματήσουν να οδηγούν σε νέα «ατυχήματα» όσο δεν τις βάζουμε στο επίκεντρο), αλλά σε αυτό που ερμηνεύεται ως «σκοτεινά κέντρα» και «διεφθαρμένες ελίτ» που προσπαθούν να μας κρύψουν την αλήθεια και να μας κάνουν το ένα και το άλλο. Η ακροδεξιά και ο νέος φασισμός που εμφανίζεται σε παγκόσμιο επίπεδο παίζουν μπάλα ακριβώς σε αυτό το πεδίο· προσπαθούν να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους ως τη δύναμη που θα βάλει τα θεμέλια προς μια υποτιθέμενη επιστροφή στον δήθεν ορθολογισμό και τη σταθερότητα (ο οποίος, προφανώς, επιτυγχάνεται μέσω αξιών όπως το εθνικό φρόνημα και η πυρηνική οικογένεια).

Κάπως έτσι οι δολοφονημένοι επιβάτες ενός μέσου που χρησιμοποιούν κατά βάση όσοι και όσες δεν έχουν την οικονομική άνεση ενός αυτοκινήτου, μετατράπηκαν σε “παιδιά”, στο μέλλον του έθνους δηλαδή, πετώντας έξω από το κάδρο τους υπόλοιπους που δεν ταίριαζαν σε αυτό το αφήγημα. Και ποια καλύτερη ως σωτήρας αυτών από την Ελληνίδα Μάνα. Πριν προλάβουμε καλά καλά να νιώσουμε πως θα μπορούσε ο καθένας και η καθεμία μας να βρίσκεται εκείνο το βράδυ στο τρένο, και άρα πως έχουμε να κάνουμε με κοινωνικό ζήτημα που μας αφορά όλες και όλους, ξεκίνησε μία διαδικασία ανάθεσης του ζητήματος είτε σε όσους είχαν το δικαίωμά να θρηνήσουν είτε στους ειδικούς της πολιτικής. Όσο κι αν προσπάθησε να σπιλωσει αυτήν την εκπροσώπηση η ελληνική κυβέρνηση -είτε μιλάμε με για συγκεκριμένα πρόσωπα, είτε για κομματικούς φορείς- στην πραγματικότητα βόλευε ως πολιτικός αντίπαλος (και αντίλογος). Πέρα από το προβληματικό περιεχόμενο στο οποίο αυτοί οι

διάφοροι εκπρόσωποι εστίασαν, το βασικό πρόβλημα είναι ότι μια κοινωνική δυναμική που θα μπορούσε να δημιουργηθεί και να οργανωθεί συλλογικά, ανέθεσε εν τέλει την ευθύνη και τη διαχείριση του ζητήματος σε λίγους και εκλεκτούς, μειώνοντας κατά πολύ τις κινηματικες προοπτικές.

Για να μην παρεξηγούμαστε, θα θέλαμε να επισημαίνουμε σε αυτό το σημείο, ότι η συμβολή των συγγενών στο κίνημα των Τεμπών και στις διεκδικήσεις, τόσο μέσα από τον σύλλογο όσο και έξω από αυτόν είναι αδιαμφισβήτητη. Η ευρύτερη κοινωνία ταυτίστηκε με τον πόνο αυτών των ανθρώπων. Είναι επίσης αλήθεια ότι τα παραπάνω συνέβαλαν στη μαζικότητα των κινητοποιήσεων.

Αυτό το κίνημα όμως, από την στιγμή που συσπειρώθηκε γύρω από πρόσωπα και κόμματα (καθώς και εστίασε στη συγκάλυψη και στο θολό αίτημα για δικαιοσύνη), χωρίς να μετατοπίσει το βάρος στο τι κάνουμε από εδώ και πέρα έχασε την δυνατότητα να συγκρουστεί με τις πραγματικές αιτίες που οδήγησαν στον θάνατο και τραυματισμό τόσων συνανθρώπων μας. Δεν επικεντρώθηκε στο να αλλάξουν οι συνθήκες, έτσι ώστε να σταματήσει αυτό το ατέρμονο κυνήγι του κέρδους, ακόμη και εις βάρος της ασφάλειας μας. Οι ίδιοι λόγοι που συνέβαλαν στη μαζικότητα του κινήματος αποτέλεσαν, εν μέρει, και λόγους για την καμπή του. Η ανάθεση σε άλλους και όχι σε εμάς τους ίδιους και τις ίδιες, αλλά και η έλλειψη σαφών διεκδικήσεων, καθιστούν ένα κίνημα ευάλωτο.

“Η δικαιοσύνη κρίνεται στους δρόμους”

Η δίκη μας νοηματοδότηση της δικαιοσύνης περνάει μέσα από το να αλλάξουμε τις συνθήκες που οδηγούν σε Τέμπη. Και σ’ έναν κόσμο που βασίζεται εξ ολοκλήρου στην φονική λογική του κέρδους, δεν πρόκειται η φυλάκιση κάποιων υπευθύνων να μεταλλάξει τις συνθήκες αυτές. Αν μη τι άλλο, σήμερα περισσότερο από ποτέ, δεν πρόκειται να μας χαριστεί τίποτα. Και γι’ αυτό, σήμερα, περισσότερο από ποτέ, χρειαζεται όλοι εμείς που χρησιμοποιούμε τα ΜΜΜ και τις υπόλοιπες κοινωνικές υποδομές, να έρθουμε σε επικοινωνία, να συναντηθούμε και εν τέλει να αγωνιστούμε από κοινού με τους εργαζόμενους της

εκάστοτε υποδομής. Χρειάζεται αγώνες που θα μπλοκάρουν την λειτουργία τους όσο αυτή βασίζεται στην κερδοφορία και όχι στις κοινωνικές ανάγκες, όσο αυτές παραμένουν υποστελεχωμένες και υπερτιμημένες, ανασφαλείς και γεμάτες ελλείψεις. Χρειάζεται την απαραίτητη μαζικότητα και χρειάζεται να δώσουμε διάρκεια σε αυτούς τους αγώνες. Στον δρόμο αυτόν είναι πολύ σημαντικό να μην ξεχνάμε να μην αρκούμαστε σε ψίχουλα αλλά να στοχεύουμε την ρίζα του προβλήματος, που αναφέραμε αρκετά ξεκάθαρα στο κείμενο αυτό. Κι όσο ουτοπικό κι αν φαντάζει αυτό, άλλο τόσο αναγκαίο είναι. Γιατί μονο μια τέτοια από τα κάτω κοινωνική δυναμική, που δεν θα αναθέσει την υπόθεση της σε κάθε λογής σωτήρες, μπορεί να ελέγξει πραγματικά και να αλλάξει τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζούμε. Αυτό εννοούμε όταν λέμε πως ***η δικαιοσύνη κρίνεται στους δρόμους.***

Ομάδα Τ57 Θεσσαλονίκης, Οκτ. 2026

Το κίνημα των Τεμπών δεν έχει ιδιοκτήτες, δεν έχει αντιπροσώπους.

Όσοι παρέκαμψαν την κομματική ιδιοτέλεια και βγήκανε μπροστά και στους δρόμους για την ανάδειξη της συγκάλυψης και για την δίωξη όλων των υπευθύνων του εγκλήματος (πολιτικών, διοικητικών, ιδιοκτητών), είναι αναπόσπαστα μέρη αυτού του κινήματος και αυτού του αγώνα και μόνο ως τέτοια μπορούν να εκληφθούν. Ιδιαίτερα όσοι έχασαν τους δικούς τους είχαν και έχουν έναν ιδιαίτερο λόγο σε αυτήν την κοινωνική κίνηση αλλά όχι και τον αποκλειστικό.

Και για να εξηγούμαστε:

Το κίνημα των Τεμπών ήταν ένα μοίρασμα, μία αυθόρμητη συμμετοχή ενάντια στην βαναυσότητα, τα ψέματα, την συγκάλυψη, την σκύλευση των θυμάτων και την καθολική απαξίωση των συγγενών τους.

Θυμόμαστε καλά αυτήν την αυθόρμητη συμμετοχή του κόσμου τις αμέσως επόμενες ώρες μετά το έγκλημα και τις πορείες της επόμενης μέρας, χωρίς να περιμένει κανένας καμία ιδιαίτερη παρότρυνση. Και αυτό γιατί ένιωσαν πως αυτοί που άφησαν την τελευταία τους πνοή, αλλά και αυτοί που επέζησαν με σωματικά και ψυχικά τραύματα, ήταν ένα κομμάτι από την ίδια τους την ύπαρξη. Ήταν μία αυθόρμητη ταύτιση με την ορμή της οργής και της αλληλεγγύης.

Αυτός ο ίδιος ο κόσμος είναι που έδωσε το κίνητρο και στους συγγενείς προκειμένου να αναλάβουν άμεση δράση και να βγουν μπροστά και ορισμένοι από αυτούς να οργανωθούν σε σύλλογο. Ό,τι ακολούθησε από εκείνη τη μέρα μέχρι πρόσφατα, βγήκε από πολλές πρωτοβουλίες πολλών συλλογικοτήτων που άπλωναν την κραυγή και την οργή ενάντια στο κράτος-δολοφόνο, που μας θεωρεί αναλώσιμους και πως οι ζωές μας δεν μετράνε, όχι μόνο μπροστά στα κέρδη, αλλά και μπροστά σε μία καρέκλα εξουσίας.

Όλες αυτές οι πρωτοβουλίες των από τα κάτω μπορεί να είχαν μία πολύμορφη πολιτική και κοινωνική αναφορά, αλλά ένα πράγμα δεν είχαν, το σκοτάδι της συντηρητικής και αντιδραστικής ατζέντας.

Ανάμεσα σε αυτές τις πρωτοβουλίες ήταν και αυτή του περιοδικού Βαβυλωνία στο Αγρίνιο, όπου μία από τις ομιλήτριες ήταν η ίδια η Μαρία Καρυστιανού. Μέχρι εκείνη τη χρονική στιγμή, αλλά και μετέπειτα, η συμμετοχή της στο να κρατηθεί η υπόθεση των Τεμπών ζωντανή υπήρξε αναμφίβολα κεντρική.

”Οι μανάδες έχουν δίκιο”, έτσι ανοίξαμε την εκδήλωση στο κατάμεστο Παπαστράτειο.

“Οι μανάδες έχουν δίκιο όταν απαιτούν δικαιοσύνη. Όταν κατηγορούν τους ισχυρούς ότι φέρνουν το δίκιο στα δικά τους μέτρα. Όταν αντιτίθενται σε εκείνους που διαστρεβλώνουν την

αλήθεια, σε εκείνους που διαβάλλουν όσους και όσες αμφισβητούν την παντοδυναμία τους. Το δίκιο των μανάδων δεν μπορεί να παραχωθεί όμως. Η δύναμή του δεν οφείλεται σε κάποιο συσχετισμό δυνάμεων, αλλά αντλεί από μια βαθιά πηγή, την ίδια τη ζωή. Τη ζωή ως αξίωση συλλογικής αξιοπρέπειας και όχι μόνο ως βιολογικό φαινόμενο. Τη ζωή ως αξίωση ελευθερίας και ισότητας ανάμεσα σε εκείνους και εκείνες που την φέρουν. Τη ζωή ως προϋπόθεση κάθε αγώνα για μια χειραφετημένη κοινωνία."(Απόσπασμα από το κείμενο του Σταύρου Σταυρίδη).Οι μανάδες έχουν δίκιο όσο αποκρούουν με το πάθος τους την πολιτική της εξουσίας, την θανατοπολιτική των ισχυρών. Όταν δεν μπαίνουν στα χωράφια τους με τους δικούς τους κανόνες, αλλά τα οργώνουν για να αναδυθεί η αξιοβίωτη ζωή.

Οι θέσεις και οι απόψεις της Μαρίας Καρυστιανού, αλλά και αρκετών συγγενών ισορροπούσαν στη δημόσια σφαίρα, με την δυναμική παρέμβαση του ίδιου του ζωντανού κινήματος που βγήκε στους δρόμους και που με τις πρωτοβουλίες, τις εκδηλώσεις και τις διαδηλώσεις, κρατούσε ζωντανό το ζήτημα στον δημόσιο χώρο και στον δημόσιο λόγο. Αυτή η ώσμωση παρουσία των συγγενών άνοιγε πόρτα για μία άλλη προοπτική.

Όμως σήμερα η Μαρία Καρυστιανού είναι "η μάνα των Τεμπών" σε καθοδική τροχιά από κοινωνική αδράνεια κι όχι από κοινωνική ορμή. Επίσης είναι γνωστό ότι το παρελθόν που τρέφει το παρόν έχει κοντά ποδάρια. Δεν υπήρξε κάποια μετάλλαξή της, αλλά ολική αποδέσμευση της ίδιας από αυτό το ζωντανό κίνημα, για αυτό κάθε ισορροπία μαζί του έπαψε να έχει νόημα.

Η ίδια πήρε την πρωτοβουλία να καταθέσει αυτό το" διαζύγιο" και δεν άργησε να εισπράττει "αγωγές" , αλλά και εύσημα. Η θρησκευτική χροιά του "κοινού καλού" δημιούργησε κιόλας το πρώτο σχίσμα και έπεται συνέχεια. Ο πόλεμος με το σύστημα εξουσίας τρέφεται από τις αντιπαλότητες που αναγνωρίζουν την βασική του αρχή, πως δεν υπάρχει εναλλακτική πέρα από αυτό. Το είχαμε εξάλλου τονίσει και σε άλλους από το '15 αφού τους καλωσορίζαμε στην κόλαση της εξουσίας, πώς το κράτος δεν το καταλαμβάνεις, σε καταλαμβάνει. Επειδή κάθε επίδοξος ηγέτης

εφευρίσκει και ένα κίνημα ή αναφέρεται (δικαίως ή αδίκως) σε ένα κίνημα, ας ξεκαθαρίσουμε ένα πράγμα για άλλη μία φορά.

Όταν τα κινήματα παράγουν τον ανθρωπολογικό τύπο του ψηφοφόρου και όχι αυτόν του αυτεξούσιου και συλλογικού ανθρώπου, τότε οι δρόμοι αδειάζουν και μαζί τους αδειάζει και το νόημα που τα γέννησε. Από ‘κει και πέρα το λόγο τον έχει η ανάθεση και ο μεσσιανισμός δηλαδή ο κινηματικός θάνατος και η επιβράβευση των ειδικών της εξουσίας.

Το υπό αναγγελία κόμμα της Μαρίας Καρυστιανού , έχει επισκιάσει αμετάκλητα την “μάνα”, γιατί ο δημόσιος λόγος που εκφέρει κεντρίζει άλλα αντανακλαστικά πού την καθιστούν εξ ορισμού και με ευθύνη της, μέρος της συστημικής αντιπαράθεσης και μάλιστα στην άκρη της αντιδραστικής εκδοχής της.

Η ειρωνεία είναι πώς η ιδρυτική διακήρυξη του συλλόγου στον οποίον διατέλεσε πρόεδρος είχε ως προϋπόθεση όχι μόνο την συμμετοχή αλλά και την απεύθυνση, πέραν των κόμματων. Αλλά όπως είναι γνωστό από την εποχή του Κικέρωνα ”o tembora o mores”. Αυτή η συνεισφορά δεν είναι ακίνδυνη και αμελητέα όπως οι κοινοτοπίες περί σοφών κλπ .

Με τις εθνικιστικές κορώνες για τα ταραγμένα νερά του Αιγαίου, το ζήτημα των αμβλώσεων και όσα είπε για τους μετανάστες είτε σαν “εισβολή” είτε σαν “εισβολείς”, άνοιξε πόρτα στον δημόσιο λόγο για την ακροδεξιά ρητορική, σε μία εποχή που ή διάλυση του συλλογικού τείνει να εξορίσει το νόημα της αλληλεγγύης, της ισότητας, της δικαιοσύνης και εν τέλει της ανθρώπινης χειραφετητικής δημιουργίας.

Δεν βρέθηκε κανένας “σοφός” να της επισημάνει πως οι αμβλώσεις απαντήθηκαν με το αίμα και τη ζωή γυναικών και με τους αγώνες του γυναικείου κινήματος εδώ και δεκαετίες; Πως ο εθνικισμός έχει οδηγήσει σε τραγωδίες ειδικά εδώ στην Ελλάδα;

Πως όταν μιλάς για “εισβολή” ή “εισβολείς”, νομιμοποιείς σε βάρος των απόκληρων αυτού του πλανήτη το καθεστώς εξαίρεσης για το δικαίωμα ύπαρξής τους, το ίδιο καθεστώς που δολοφόνησε

τους 57, και αυτό χωρίς καμία παρεξήγηση ή παρερμηνεία;

Υπάρχουν κι άλλες υπάρξεις που έχασαν τα παιδιά τους, που χάθηκαν και οι ίδιες στον υγρό τάφο του Αιγαίου γιατί σπάγαν τα σύνορα για λίγες ανάσες ελευθερίας. Φαίνεται επίσης πώς για την “σοφία των σοφών”, η ύπαρξη ή μη των βίντεο, έχει άλλη διαβάθμιση στην σήραγγα των Τεμπών και άλλη στην θάλασσα της Χίου.

Τέλος, αν στην ιστορία των αγώνων της Λατινικής Αμερικής αναδύθηκε η θεολογία της απελευθέρωσης, στην Ελλάδα ο θεός έχει διαλέξει προ πολλού την άλλη πλευρά.

Τι είναι αυτό που μένει; Να κρατήσουμε όρθια την οργή που γίνεται συνείδηση και αντίσταση. Η υπόθεση των Τεμπών ανήκει σε όλους εκείνους που είδαν το κρατικό έγκλημα και το γείωσαν στο δρόμο.

Ξέρουμε πως ο δρόμος έχει πολλές εκδοχές ακόμη και αντιδραστικές, για αυτό δεν εξασφαλίζει την προοπτική της απελευθέρωσης, αποτελεί όμως προϋπόθεση της. Έχουμε κάθε λόγο να επιμείνουμε πώς η μάχη θα δοθεί στον δημόσιο χώρο εκεί που η κοινωνική δικαιοσύνη με όρους ισότητας και χειραφέτησης διεκδικεί το μερτικό της, ενάντια στους εχθρούς της και ενάντια στην ανάθεση και τους σωτήρες.

Αγώνας μέχρι τέλους.

Συντακτική Ομάδα Βαβυλωνίας

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ – Ο

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ – ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ(ΛΑΡΙΣΑ)

Με αυτό το σύνθημα -και τίποτα παραπάνω- επιλέξαμε να κατευθυνθούμε, πριν από περίπου μισό χρόνο, σε μία από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχει δει η ελλαδική γεωγραφία με εκατομμύρια κόσμου συμμέτοχους ανά πόλη και χωριό. Για να φτάσουμε στο σήμερα με συγγενείς θυμάτων του κρατικού αυτού εγκλήματος να βάζουν το ίδιο το σώμα τους μπροστά για τα πλέον αυτονόητα, μπροστά στους καρεκλοκένταυρους και στα κοράκια της Εξουσίας. Σαν να μην έφταναν, δηλαδή, οι δικοί τους δολοφονημένοι άνθρωποι στον βωμό του κέρδους των εταιρειών και της αλαζονείας της εξουσίας, θα πρέπει να φτάσουν στο ύψιστο σημείο διαμαρτυρίας για να πράξει η “Δικαιοσύνη” ως οφείλει.
Από μεριάς μας στεκόμαστε στο πλάι και αλληλέγγυοι/ες στον αγώνα για Ζωή και Δικαιοσύνη. Μέχρι τέλους. Από την πρώτη ημέρα διακηρύξαμε και δώσαμε την υπόσχεση στους ίδιους τους εαυτούς μας πρώτα απ’ όλα, δίνοντας χώρο στο συλλογικό πράττειν:”Ασφαλιστικές δικλείδες δεν υπάρχουν για ο,τι μέλει να έρθει, πέρα απ’ την δική μας ενσώματη συμμετοχή και παρουσία στον δημόσιο χώρο. Γνωρίζουμε πως ο αγώνας για ισότητα με ισότητα, για αλληλεγγύη με αλληλεγγύη, για δικαιοσύνη με δικαιοσύνη έχει την δική του δυναμική.Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.”
Με λίγα λόγια, να μην αφήσουμε το έγκλημα αυτό να ξεχαστεί. Έτσι και η πανελλαδική πορεία στην πόλη της Λάρισας έρχεται να συντελέσει ακριβώς σε αυτό. Με τα εγκλήματα του σάπιου κόσμου της εξουσίας να συνεχίζονται απ’ άκρη σε άκρη, με το κυνήγι, τους βασανισμούς, τις φυλακίσεις κι εν τέλει την δολοφονία όποιου έχει διαφορετικό χρώμα και ψάχνει για ένα καλύτερο αύριο (Πύλος) και μία ολόκληρη γενοκτονία ενός λαού από το Ισραηλινό Κράτος και τους πρόθυμους-σιωπηλούς συμμάχους του, και όχι μόνο, να παίζουν πολιτικά παιχνίδια μπροστά στον πόλεμο (Παλαιστίνη). Όλα αυτά αναδεικνύουν και συμπυκνώνουν, παράλληλα, πως οι ζωές μας συνεχώς δεν μετράνε και είναι οι

πλέον αναλώσιμες σε κάθε συνθήκη. Κι εκεί για όσους/ες κακεντρεχείς, στην καλύτερη, αναρωτιούνται, ενώνονται με το σύνθημα: Δεν υπάρχει Ειρήνη, χωρίς Δικαιοσύνη.

- **Καλούμε-συμμετέχουμε στην Πανελλαδική Πορεία για το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη:**

- **Σάββατο 27/09, 12:00, Λάρισα (Κεντρική Πλατεία)**

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Παρακάτω παραθέτουμε κάποια χρήσιμα συμπεράσματα από τις κινητοποιήσεις και για την φύση του κρατικού εγκλήματος στα Τέμπη:
"Αδιαμφισβήτητα, το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη φανέρωσε όλες τις αιτίες με αυτά που μας οδήγησαν μέχρι εδώ:
Εκποίηση και συνεχή υπονόμευση των τρένων και του σιδηροδρομικού δικτύου με μη ασφαλείς μεταφορές. Το αλισβερίσι, όπως και το αδιέξοδο των ευθυνών του πολιτικού συστήματος γύρω από το οτιδήποτε με πρόσχημα ένα λειψό ποσοστό 41% που μετατρέπεται σε γύρω στο 20% επί των εγγεγραμμένων. Μέσα στο τελευταίο και η Δικαιοσύνη, τυφλή, έρμαιο των εκάστοτε συμφερόντων με μηδενική έρευνα, αγνόηση και καταστροφή του πεδίου, όπως συνηθίζει να γίνεται σε πολλές δίκες που υπεύθυνο στέκεται το Κράτος και το Κεφάλαιο.
Αλλά κυρίως ανέδειξε ότι οι ζωές μας δεν μετράνε μία μπροστά στα δόντια της Εξουσίας και του κέρδους. Η ανάθεση των ζωών μας σε κράτος και κεφάλαιο οδηγεί μαθηματικά σε νέα "Τέμπη". Κι αυτό είναι που πρέπει να καταλάβουμε και όχι να καλλιεργούμε συνεχώς αυταπάτες και μυθεύματα: πως όσο υπάρχει αυτό το σύστημα διακυβέρνησης και αλληλεμπλοκής των εξουσιών τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει.
Η κοινοβουλευτική συμπαιγνία δεν έφερε την εκτόνωση. Ούτε οι προανακριτικές, ούτε οι εξεταστικές, ούτε η εθνική ενότητα για τον πρόεδρο Δημοκρατίας, ούτε καν η πρόταση δυσπιστίας δεν κατάφεραν την επιστροφή στην κανονικότητα. Εναλλακτική κοινοβουλευτική λύση δεν υπάρχει. Η 28η Φλεβάρη δημιούργησε αυτό που ονομάζουμε Κενό Εξουσίας. Αφήνοντας πίσω την ασφάλεια των ιδεολογικών επαναστάσεων για συμμετοχή και ερμηνεία, αν μας ενδιαφέρουν σήμερα οι αναστατώσεις είναι για το κενό εξουσίας που προκαλούν, γιατί μέσα από αυτό μπορεί να αναδυθεί το πρόταγμα της αυτονομίας, της κοινωνικής αντιεξουσίας κι εντέλει της αυτοκυβέρνησης.

Σε αυτό το κενό ελλοχεύει πάντα μία μορφή εξουσίας. Δεν μπορούμε να την καταργήσουμε, γιατί το κενό θα εξέπιπτε σε κενότητα, μπορούμε, όμως, να την καταστήσουμε μη αναπαραστάσιμη από ηγέτες, από οργανωτικές, αυτοαναφορικές και ιδεολογικές ηγεμονίες κλπ. Δηλαδή μία δυναμική σχέση ανοιχτή σε ρήξεις, όχι μόνο στα προφανή, δηλαδή εξωτερικά στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και εσωτερικά όταν και όποτε κρίνεται αναγκαίο. Αυτή τη δυναμική σχέση που την έχουμε αφουγκραστεί στις σύγχρονες εξεγέρσεις μπορούμε να την ονομάσουμε ρητή θέσμιση του κενού της μη αναπαραστάσιμης εξουσίας.” Για τα αδιέξοδα του κοινοβουλευτισμού

Δίκτυο αυτόνομων συνελεύσεων της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης – Μάρτιος 2025 –

“Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος, μέσα στο οποίο μπορεί να γειωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μια σχέση θεσμισμένη με αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων.

Η αντίστασή μας και η «άλλη προοπτική» είναι το δικό μας οξυγόνο, είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη, έξω απ’ τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα, και μέχρι την δίκη.

Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Ας πάρουμε τη θέση μας στη μεριά των από κάτω. Η Αυτό-οργάνωση και η αντιεξουσιαστική αυτονομία είναι τα όπλα μας σε όλα τα επίπεδα.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας, μία ημέρα έπειτα από τις κινητοποιήσεις της 28 Φλεβάρη του 2025

Εισαγωγική ομιλία του προέδρου του Εμπορικού Σύλλογου Αγρινίου στην εκδήλωση: “Το κρατικό έγκλημα των Τεμπών δεν θα συγκαλυφθεί και δεν θα ξεχαστεί”

Έπειτα από παρότρυνση συναδέλφων και συμπολιτών ο Εμπορικός Σύλλογος Αγρινίου δίνει στη δημοσιότητα την εισαγωγική ομιλία του Προέδρου του στην εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις 22-04-25 στο Παπαστράτειο Μέγαρο Αγρινίου για το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη:

Καλησπέρα σε όλους,
Πριν ξεκινήσει η εκδήλωση/συζήτηση θα παρακαλούσα πολύ στην μνήμη των θυμάτων των Τεμπών να κρατήσουμε όλοι 57’’ απόλυτης σιγής

Η κοινωνία στο προσκήνιο λοιπόν
Συμπολίτισσες – συμπολίτες
Πριν 2 χρόνια και 2 μήνες σχεδόν -στις 28 Φλεβάρη του 2023 – γίναμε όλοι μάρτυρες ενός αποτρόπαιου και στυγερού εγκλήματος. Τα ξεχαρβαλωμένα τρένα της Hellenic Train με τις ευλογίες της ελληνικής κυβέρνησης σκόρπισαν τον τρόμο:
– Σκότωσαν 57 συνανθρώπους μας
– Τραυμάτισαν άλλους 180 «τυχερούς» συνεπιβάτες τους
– Σπίτια μανταλώθηκαν, παιδιά, εγγόνια, αδέλφια, φίλοι, σύντροφοι ζωής, αποκούμπια γηρατειών χάθηκαν για πάντα
26 μήνες μετά και η δικαίωση για τις 57 χαμένες ψυχές, η ηθική

έστω επούλωση της ανοιχτής πληγής των συγγενών των θυμάτων ακόμα δεν έχει έρθει.
26 μήνες μετά και οι γονείς, τα αδέλφια, οι συγγενείς ακόμα περιμένουν να αποφανθεί η Δικαιοσύνη

Η τάχατις αμερόληπτη, ανεξάρτητη και αχειραγώγητη Δικαιοσύνη που με την κωλυσιεργία της, συνδυαστικά με την πολιτική υποκρισία και αναλγησία κατάφεραν να χτυπήσουν το μαλακό υπογάστριο της κοινωνίας και ενεργοποίησαν νευρώνες κοινωνικής αλληλεγγύης

Συμπολίτισσες και συμπολίτες
Στις 26 του Γενάρη οι πλατείες σε όλη την Ελλάδα και όχι μόνο γέμισαν ασφυκτικά από συγκλονισμένους συνανθρώπους μας που αρνούνται να ξεχάσουν, να συγχωρέσουν και να επιτρέψουν στον οποιονδήποτε να συγκαλύψει και να κουκουλώσει το έγκλημα.
1 μήνα μετά -στις 28 του Φλεβάρη – 2 χρόνια ακριβώς μετά το πολιτικό και ποινικό έγκλημα των Τεμπών οι πλατείες σε όλη τη χώρα, την Ευρώπη, τον κόσμο όλο φάνηκαν τόσο μικρές.

Οι δρόμοι πλημμύρισαν από την οργή, τη θλίψη, το θυμό και την αμέριστη συμπαράσταση και αλληλεγγύη του λαού προς τους πληγέντες συγγενείς των θυμάτων
Η 28η του Φλεβάρη του 2025 έχει πλέον καταγραφεί σαν μια συγκλονιστική ημέρα που ο λαός της πατρίδας μας αχειραγώγητα και ακηδεμόνευτα παρουσίασε τμήμα από την κυρίαρχη δύναμή του. Το έκανε μάλιστα με τέτοιο τρόπο καταλυτικό και κυρίαρχο:

– Γιατί είπε καθαρά ότι στα Τέμπη το 2023 δεν έγινε δυστύχημα αλλά έγκλημα
– Γιατί φώναξε ότι οι ένοχοι κάναν νέο έγκλημα πετώντας νεκρούς σε χωματερές
– Γιατί ξεμπρόστιασε τους συστημικούς κλακαδόρους και επικοινωνιακούς ψευδομάρτυρες της ένοχης πολιτικής εξουσίας
– Γιατί εμφατικά λοιδόρησε τον ιμάντα που συνδέει την σε λήθαργο δήθεν αμερόληπτη κ.λπ. Δικαιοσύνη, με την κυβερνητική πλειοψηφία
– Γιατί ξεπέρασε ολιστικά κομματικούς οργανισμούς, σχήματα

κ.λπ

Συμπολίτισσες – συμπολίτες
Ο Εμπορικός Σύλλογος Αγρινίου στηρίζει και υποστηρίζει τη σημερινή εκδήλωση – συζήτηση για να μην ξεχαστεί και συγκαλυφθεί το έγκλημα στα Τέμπη του 2023
Το Διοικητικό του Συμβούλιο παρότρυνε και κάλεσε σε καθολική παρουσία και συμμετοχή.
Το κουπί που τράβηξε άλλωστε για να επιτευχθεί πάνδημη συμμετοχή στις κινητοποιήσεις, πορείες, απεργίες, κ.λπ. για να είναι μεγαλειώδεις οι συγκεντρώσεις πρωί και βράδυ στο Αγρίνιο στις 28 του Φλεβάρη το έκανε με απόλυτη ενσυναίσθηση
Και μάλιστα με αυτή του τη συμμετοχή στο λαϊκό ξεσηκωμό της ημέρας επιφορτίστηκε με την υποχρέωση και την προσταγή να συνεχίσει με συνέπεια τις δράσεις και τους αγώνες μέχρι να υπάρξει ακηδεμόνευτη Δικαιοσύνη και Οξυγόνο για τα θύματα της εφαρμοζόμενης ανθρωποκτόνας πολιτικής που στο βωμό του κέρδους των καρτέλ:

• Εμπορευματοποιεί κάθε κοινωνικό αγαθό: Υγεία, Παιδεία, Ενέργεια, Μεταφορές κ.λπ.
• Βάζει την ανθρώπινη ζωή σε 2ο,3ο,4ο και 5ο πλάνο

Οι Μπίζνες τους να πηγαίνουνε καλά ακόμα και αν χάνονται παιδιά
Ο Εμπορικός Σύλλογος Αγρινίου με αυτήν την πολιτική και τις πολιτικές συνέργειες και συνεργούς βρίσκεται μετωπικά και ολιστικά απέναντι
θα συνεχίσει να πορεύεται:
✓ Με τους πολλούς για τους πολλούς
✓ Με την Αλήθεια και το Δίκιο
✓ Με τους συγγενείς των θυμάτων των Τεμπών και την Μαρία που είναι σήμερα μαζί μας
✓ Με τους σωματικά και ψυχικά τραυματίες της σύγχρονης νεοελληνικής τραγωδίας
✓ Με τα θύματα απέναντι στους θύτες

Στα 114 χρόνια άλλωστε ζωής του ο Σύλλογός μας κλήθηκε αρκετές φορές να επιλέξει τη σωστή πλευρά της ιστορίας
Μαζί σας θα είμαστε μέχρι τέλους
Για την οικονομία του χρόνου δεν θα επεκταθούμε περαιτέρω και σε άλλες πτυχές που πιθανότατα θα καλύψουν οι επόμενοι ομιλητές στις τοποθετήσεις τους όπως λόγου χάρη το Απόλυτο Δικαίωμα του λαού αλλά και ταυτόχρονα Υποχρέωση των Κυβερνήσεων να μας παρέχουν ασφαλείς, δημόσιες και οικονομικά προσιτές μεταφορές
Τέλος θα κλείσουμε με μια δήλωση για την οποί πια είμαστε απόλυτα πεπεισμένοι:
«Η Δικαίωση και η Δικαιοσύνη θα έρθει μόνο όταν η Κοινωνία την επιβάλλει»

Το βίντεο της Εκδήλωσης

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ Ο ΕΡΜΗΣ (ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1911)

ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ 8-ΑΓΡΙΝΙΟ Τ.Κ. 30132

ΤΗΛ.- FAX: 2641057390

E-mail: empsilo@otenet.gr

Εκδήλωση :Το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη δεν θα συγκαλυφθεί και δεν θα ξεχαστεί – Τρίτη, 22 Απρίλη, στις 19:00, στο Παπαστράτειο Μέγαρο Αγρινίου

Η κοινωνία στο προσκήνιο!

Για αυτό το έγκλημα, την ευθύνη είχε και έχει τόσο το ίδιο το κράτος όσο και η εταιρεία που λειτουργεί τον σιδηρόδρομο. Ενώ οι μηχανές και τα βαγόνια των δύο τρένων διαλύθηκαν σε μία μετωπική και ολέθρια σύγκρουση, στις 28/2/2023, παίρνοντας μαζί τους, κυρίως νέους ανθρώπους, αμέσως μπήκε σε λειτουργία μία άλλη μηχανή, η κρατική μηχανή της συγκάλυψης, για να σπείρει την σύγχυση σε μετωπική σύγκρουση με τους συγγενείς, αλλά και με την κοινωνία ολόκληρη. Όμως τα πράγματα δεν πήγαν όπως επιθυμούσαν. Ό,τι κυλούσε υπόγεια εδώ και δύο χρόνια, έγινε ποτάμι που ξεχείλισε τόσο στις 26 Ιανουάριου όσο και στις 28 Φεβρουάριου του 2025.

Από τη στιγμή που η κοινωνία βγήκε στο προσκήνιο, η ευθύνη όλων μας είναι να μη συμβάλλουμε στην οπισθοχώρηση, στον κατευνασμό, στην αδράνεια της εσωστρέφειας ή στην ανάθεση σε τρίτους.

Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες, και ό,τι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα και μέχρι την δίκη.

Εκδήλωση την Τρίτη , 22 Απρίλη, στις 19:00, στο Παπαστράτειο Μέγαρο Αγρινίου
Θα τοποθετηθούν:

•**Μαρία Καρυστιανού** (Σύλλογος Συγγενών Θυμάτων Τεμπών)
•**Όλγα Χαρπίδου** (Συνήγορος Συγγενών)
•**Άρης Σταμάτης** (Πρώην μηχανοδηγός της Hellenic Train)
•**Άρης Χατζηγεωργίου** (Δημοσιογράφος της Εφημερίδας των Συντακτών)
•**Γρηγόρης Τσιλιμαντός** (Περιοδικό «Βαβυλωνία»)

Συντονίζει ο **Κώστας Γιαννόπουλος** Πρόεδρος του Εμπορικού Συλλόγου «Ο ΕΡΜΗΣ 1911»

Καλούμε όλους και όλες να βρεθούμε, με μια μαζική συμμετοχή, στην εκδήλωση, γιατί το έγκλημα των Τεμπών μας αφορά και οι νεκροί του μας ανήκουν.

Διοργάνωση: **Περιοδικό «Βαβυλωνία»**

Την εκδήλωση στηρίζουν ο **Εμπορικός Σύλλογος Αγρινίου «Ο ΕΡΜΗΣ 1911»** και ο **Γυμναστικός Φιλεκπαιδευτικός Σύλλογος «Παναιτωλικός»** (Ερασιτέχνης)

Τα Τέμπη που ζούμε συνεχώς

Του Βαγγέλη Βλάχου (αδερφός Βάιου Βλάχου)

Τέλη Φεβρουαρίου, πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά το τριήμερο του καρναβαλιού. Σε ένα τρένο εκατοντάδες επιβάτες επιστρέφουν πίσω στα σπίτια τους, πηγαίνουν στις δουλειές τους, γυρνάνε στις οικογένειές τους. Το τρένο πλησιάζει σε μία περιοχή η οποία είναι γνωστή λόγω μιας άλλης τραγωδίας που είχε γίνει μερικά χρόνια πριν. Κάθε φορά που κάποιος περνάει από εκείνο το μέρος, η καρδιά σφίγγεται όταν φέρνει στο μυαλό του τις τραγικές εικόνες του παρελθόντος.

Το μέρος αυτό μοιάζει να είναι καταραμένο.

Η σύγκρουση θα πλήξει ανελέητα τη μηχανή και τα πρώτα βαγόνια της επιβατικής αμαξοστοιχίας. Πάνω από 50 νεκροί. Πολλές δεκάδες τραυματίες. Επικρατεί πανικός. Αρκετά λεπτά αργότερα η χώρα μαθαίνει ότι κάτι πολύ κακό έχει συμβεί. Οι οικογένειες προσπαθούν να επικοινωνήσουν με τους δικούς τους ανθρώπους, να μάθουν ότι είναι καλά. Δεκάδες κλήσεις παραμένουν αναπάντητες. Αρχίζουν να ψάχνουν τους ανθρώπους τους στα κανάλια, στα ραδιόφωνα, στο ίντερνετ. Μια καθαρή φωτογραφία που να φαίνεται το πρόσωπό του, ένα όνομα και μια τραγική επίκληση για την οποιαδήποτε πληροφορία που θα μπορούσε να βοηθήσει.

Από τις πρώτες ώρες η κυβέρνηση βρίσκεται αντιμέτωπη με μία ανείπωτη τραγωδία. Την υπόθεση αναλαμβάνει ένας διάσημος Εισαγγελέας, ο οποίος είχε αναλάβει διάφορες σημαντικές υποθέσεις, αλλά είχε συνδέσει και το όνομά του με σκάνδαλα και πιθανή διαφθορά. Οι οικογένειες βράζουν. Από την πρώτη στιγμή, οι ευθύνες συγκεντρώνονται σε ένα και μόνο άτομο, σε έναν εργαζόμενο, που φαινόταν ότι είχε κάνει ένα τραγικό ανθρώπινο λάθος. Ο εργαζόμενος είχε κάνει, λένε, σωστά όλες τις κινήσεις τις προηγούμενες φορές, ακόμη και αμέσως πριν τη σύγκρουση. Για κάποιο λόγο, εκείνη τη μοιραία στιγμή δεν έκανε το ίδιο

που είχε κάνει όλες τις προηγούμενες φορές και οδήγησε στο θάνατο πάνω από 50 ψυχές.

Δύο χρόνια μετά την τραγωδία, οι έρευνες σταματούν και η υπόθεση αποστέλεται στο δικαστήριο. Έχουν κατηγορηθεί 28 πρόσωπα. Όχι μόνο εργαζόμενοι και οι υπεύθυνοί τους, αλλά και στελέχη των ιδιωτικών και δημόσιωνεταιρειών που διαχειρίζονταν το σιδηρόδρομο και πολιτικά πρόσωπα της κυβέρνησης που είχαν την αντικειμενική ευθύνη της ασφάλειας των τρένων.

Κατά τη διάρκεια των ερευνών, έφτασαν να κατηγορήσουν μέχρι τα ανώτατα πολιτικά πρόσωπα της κυβέρνησης, με «βαριά» πολιτικά επίθετα, αλλά δεν μπόρεσαν να βρεθούν συγκεκριμένα στοιχεία που να υποστηρίξουν την ενοχή τους. Τρία χρόνια μετά το δυστύχημα, θα ξεκινήσει η δίκη. 21 από τους 28 κατηγορούμενους θα βρεθούν ένοχοι, μεταξύ των οποίων και πολιτικά πρόσωπα.

Έξι χρόνια μετά το δυστύχημα, έλαβε χώρα μια δεύτερη δίκη, αυτή τη φορά κατηγορώντας τον αρμόδιο Υπουργό Μεταφορών τη στιγμή του δυστυχήματος. Για να συμβεί αυτό έπρεπε να άρουν την ασυλία του. Τελικά, κρίθηκε ένοχος για διαφθορά και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης σχεδόν έξι ετών και ισόβια απαγόρευση ενασχόλησης με την πολιτική.

Οι μισές περίπου οικογένειες των θυμάτων οργανώθηκαν σε ένα Σωματείο Κοινωνικής Παρέμβασης, ζητώντας δικαιοσύνη για τους ανθρώπους που έχασαν στο μοιραίο δυστύχημα. Ήταν εκείνη η ομάδα των οικογενειών που μπόρεσε να βρει τη δύναμη να παλέψει για τη δικαίωση εκ μέρους όλων των υπόλοιπων θυμάτων και των οικογενειών τους. Ένα μικρό μέρος των οικογενειών δε θέλησε να παλέψει, ενώ ένα άλλο, το μεγαλύτερο, δεν μπόρεσε, δεν βρήκε τη δύναμη. Το Σωματείο οργάνωσε πάρα πολλές δράσεις και φρόντισε να κρατήσει το ενδιαφέρον της κοινωνίας ενεργό, ώστε το συγκεκριμένο έγκλημα να μην ξεχαστεί και να αποδοθεί δικαιοσύνη.

Πορείες. Άρθρα και βιβλία. Εκδηλώσεις. Πολιτικές παρεμβάσεις.

Τέσσερα χρόνια μετά το δυστύχημα, το κράτος νομοθετεί

προκειμένου να ανακτήσει το δημόσιο έλεγχο του σιδηροδρομικού δικτύου, το οποίο είχε τεμαχιστεί και ιδιωτικοποιηθεί τις προηγούμενες δεκαετίες της οικονομικής κρίσης, θέτοντας το ως μια Πολιτική Εθνικής Σημασίας. Η μάνα από ένα από τα θύματα θα αποφασίσει να ασχοληθεί με την πολιτική και θα ψηφιστεί βουλευτής με το κόμμα της αντιπολίτευσης κατά τη στιγμή της τραγωδίας, το οποίο στη συνέχεια θα γίνει κυβέρνηση. Θα αφιερώσει τον πολιτικό της βίο σε θέματα σχετικά με την ασφάλεια των μεταφορών, τη δικαιοσύνη και την προστασία των θυμάτων εγκλημάτων και τραγωδιών.

Το κοινό σύνθημα είναι: «Η Διαφθορά Σκοτώνει».

> *Η λέξη justicia, δικαιοσύνη, κυριαρχεί, γραμμένη με τέτοιο τρόπο ώστε να συμπεριλαμβάνει μέσα της τον αριθμό των θυμάτων και ένα σταυρό: JU5 1CIA.*

Έντεκα χρόνια μετά την τραγωδία της Όνσε (once σημαίνει «έντεκα» στα αργεντίνικα), στις 22 Φεβρουαρίου 2023 στις 8:32 το πρωί την ώρα ακριβώς που είχε συμβεί η σύγκρουση, οι οικογένειες των 51+1 θυμάτων της τραγωδίας έχουν συγκεντρωθεί στην αποβάθρα 1 του Σιδηροδρομικού Σταθμού Once, στην Αυτόνομη Πόλη του Μπουένος Άιρες της Αργεντινής. Είναι το σημείο όπου έχασαν τους ανθρώπους τους για πάντα. Φοράνε μπλούζες όπου έχουν εκτυπώσει τα πρόσωπα και τα ονόματα που πλέον τα γνωρίζει όλη η χώρα. Η λέξη justicia, δικαιοσύνη, κυριαρχεί, γραμμένη με τέτοιο τρόπο ώστε να συμπεριλαμβάνει μέσα της τον αριθμό των θυμάτων και ένα σταυρό: JU5 1CIA.

Μια σειρήνα ηχεί ξανά, όπως και κάθε χρόνο, προκειμένου να αφυπνίσει τη μνήμη ώστε να μην ξεχαστεί αυτό το έγκλημα. Ο πατέρας ενός θύματος λέει ότι θα είναι για πάντα παρόντες προκειμένου να υπενθυμίζουν σε όλους τι έχει γίνει, αυτά που θεωρούν σημαντικά, έτσι ώστε καμία άλλη οικογένεια να μη χρειαστεί να περάσει το ίδιο που πέρασαν και αυτοί. Στη συνέχεια, διαβάστηκαν και ακούστηκαν όλα τα ονόματα των

θυμάτων.

Θυμάμαι ότι είχα δει το συγκεκριμένο απόσπασμα το βράδυ εκείνο στις ειδήσεις, καθώς με το θείο ενός θύματος δουλεύουμε στο ίδιο μουσείο, και πάντα η τραγωδία της Όνσε ήταν ένα από τα βασικά θέματα συζήτησης όταν καθόμασταν να πιούμε ένα μάτε. Οι οικογένειες της Όνσε ήταν ικανοποιημένες από τη δικαιοσύνη, και τώρα αγωνίζονταν ώστε ο κόσμος να μην ξεχάσει ποτέ αυτό το έγκλημα των διεφθαρμένων πολιτικών. Μια εβδομάδα μετά, στις 28 Φεβρουαρίου του 2023, στην άλλη άκρη του κόσμου – πάλι την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά από το τριήμερο του καρναβαλιού – δύο τρένα θα συγκρουστούν οδηγώντας στο θάνατο τουλάχιστον 57 ανθρώπους.

Η ελληνική κυβέρνηση θα προσπαθήσει να αποδώσει τα πάντα σε ένα τραγικό ανθρώπινο λάθος.

Όταν κλείνω τα μάτια μου, σκέφτομαι έξι πολιτικούς με δεμένα τα μάτια, να ψηλαφίζουν εδώ και ένα χρόνο δύο τρένα που έχουν συγκρουστεί στα Τέμπη.Ο πρώτος πολιτικός πιάνει ένα ανθρώπινο μέλος και λέει ότι «φταίει ο ανθρώπινος παράγοντας». Λέει ότι εκείνο το βράδυ ο ανθρώπινος παράγοντας έκανε πολλά λάθη και πολλές παραλείψεις, όπως επίσης και πολλές παραβάσεις των κανονισμών. Ο δεύτερος πολιτικός πιάνει μια από τις σπασμένες ρόδες και λέει «φταίει ότι δεν υπήρχε το αυτόματο σύστημα πέδησης». Αν υπήρχε έστω και το ETCS, το δυστύχημα θα είχε αποφευχθεί. Ο τρίτος πολιτικός πιάνει τον σπασμένο ασύρματο και λέει «φταίει ότι δεν υπήρχε επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων». Αν έστω είχαν βάλει σε λειτουργία το GSM-R, θα μπορούσαν να μιλήσουν μεταξύ τους οι μηχανοδηγοί και να αντιληφθούν ότι ήταν στην ίδια γραμμή. Ο τέταρτος πολιτικός πιάνει ένα κομμένο καλώδιο και λέει «φταίει ότι δεν υπήρχε σηματοδότηση και τηλεδιοίκηση». Αν έστω είχαν επισκευάσει τις καμένες εγκαταστάσεις στη Ζάχαρη, το ανθρώπινο λάθος θα είχε διορθωθεί. Ο πέμπτος πολιτικός πιάνει ένα καμένο, σπασμένο κάθισμα και καίγονται τα χέρια του, και λέει ότι «φταίει η έκρηξη και η φωτιά που ακολούθησε». Και ότι πρέπει να μας εξηγήσουν αν η εμπορική αμαξοστοιχία μετέφερε παράνομα κάτι

εύφλεκτο. Ο έκτος πολιτικός πιάνει ένα κομμάτι από το τρένο που έχει πάνω του το ανάγλυφο σήμα της εταιρείας και λέει ότι «φταίει η ιδιωτικοποίηση των τρένων». Είναι, λέει, οι αντιλαϊκές πολιτικές της ιδιωτικοποίησης που βάζουν τα κέρδη πάνω από τις ζωές των ανθρώπων.

Στην πραγματικότητα, και όσον αφορά τα Τέμπη, και οι έξι πολιτικοί έχουν ταυτόχρονα δίκιο και άδικο, γιατί ψηλαφίζουν μόνο ένα μέρος αυτού του εγκλήματος. Θέλουν να βοηθήσουν να αποκαλυφθεί η αλήθεια, αλλά τα μάτια τους είναι δεμένα. Δεν έχω πλέον καμία αμφιβολία ότι ήδη από τις πρώτες ώρες επιχειρήθηκε συγκάλυψη στα Τέμπη, η οποία μάλιστα συνεχίζεται μέχρι και σήμερα. Για την ακρίβεια μπορώ να διακρίνω, μέχρι στιγμής, τρία διαφορετικά επίπεδα συγκάλυψης.

Η πρώτη συγκάλυψη είναι κυριολεκτική. Πρώτα με το περίφημο «ξεμπάζωμα», όπου συνέβη η άμεση αλλοίωση του χώρου του δυστυχήματος απομακρύνοντας συντρίμμια, χώματα και υλικά μεταξύ των οποίων προσωπικά αντικείμενα των θυμάτων, και ανθρώπινα υπολείμματα που δεν περισυλλέχθηκαν για να παραδοθούν στους οικείους τους για να ταφούν, αλλά και πολύτιμα στοιχεία που θα βοηθούσαν τη διερεύνηση σε θέματα όπως ο μηχανισμός σύγκρουσης και η έκρηξη με τη φωτιά. Στη συνέχεια είχαμε το ακόμη πιο περίφημο «μπάζωμα», με την επικάλυψη του χώρου με αδρανή υλικά και ένα εκκλησάκι εκεί όπου ήταν ακριβώς η βασική εστία της φωτιάς.

Θυμάμαι χαρακτηριστικά να μπαίνω στο αεροπλάνο το Σαββατοκύριακο μετά το δυστύχημα για να έρθω Ελλάδα, προκειμένου να θάψω τον αδερφό μου, έχοντας στο μυαλό μου τις εικόνες που όλοι βλέπαμε, με τα συντρίμμια στα Τέμπη. Και να φτάνω δύο μέρες μετά, χωρίς επικοινωνία στο ενδιάμεσο, να θέλω να πάω να αφήσω ένα λουλούδι εκεί που δολοφονήθηκε ο αδερφός μου, να φτάνω στα Τέμπη την Τρίτη το πρωί, ούτε μία εβδομάδα μετά, και ο χώρος να είναι σαν να μην έχει συμβεί τίποτα!

Από εκείνη τη μέρα και μετά δεν με κάλεσαν ξανά, και εξαφανίστηκε η λέξη «Τέμπη»

Η δεύτερη συγκάλυψη είναι επικοινωνιακή. Ήδη από τις πρώτες ώρες μετά από το δυστύχημα, ο επικοινωνιακός μηχανισμός τέθηκε σε λειτουργία προκειμένου να στρέψουν την προσοχή οπουδήποτε αλλού πέρα από τις ευθύνες της συγκεκριμένης κυβέρνησης. Σε αυτήν τη συγκάλυψη χρησιμοποιήθηκαν όλα τα μέσα, από «μονταζιέρες» μέχρι επικοινωνιακή διαχείριση, κανάλια, εφημερίδες και social media, στρατιές επώνυμων και ανώνυμων τρολλς, απειλές σε συγγενείς θυμάτων, και φυσικά πάρα πολλά χρήματα.θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι το πρώτο διάστημα μετά το δυστύχημα δεν είχα μπορέσει να κοιμηθώ, όχι μόνο λόγω του σοκ, αλλά και διατί οι δημοσιογράφοι ζητούσαν συνεχώς την παρουσία μου για συνεντεύξεις, αλλά λόγω της διαφοράς ώρας εδώ στην Αργεντινή έπρεπε να σηκωθώ τα χαράματα για τις πρώτες πρωινές εκπομπές. Στα μέσα Απριλίου προκηρύσονται οι εκλογές και με μία μέρα διαφορά δίνεται νέο πακέτο χρημάτων στα συστημικά μέσα. Από εκείνη τη μέρα και μετά δεν με κάλεσαν ξανά, και εξαφανίστηκε η λέξη «Τέμπη»

Από την καθημερινότητα.

Η τρίτη συγκάλυψη είναι πολιτική. Το μεγάλο στοίχημα της κυβέρνησης, η οποία φέρει τη μεγαλύτερη ευθύνη για το δυστύχημα, ήταν να μπορέσει να εκλεγεί με αυτοδυναμία προκειμένου να μπορεί να ελέγξει όλες τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες που θα οδηγούσαν στη διερεύνηση πολιτικών ή ποινικών ευθυνών των Υπουργών της. Η αυξημένη πλειοψηφία του 41% της έδωσε τους 100 και 57 βουλευτές που χρειάζεται

για να απορρίψει οποιαδήποτε πρόταση για προκαταρκτική εξέταση του πρώην Υπουργού Μεταφορών. Όμως, αυτή η αυξημένη πλειοψηφία του 41% δεν υπάρχει μόνο στο κοινοβούλιο, αλλά μεταφέρεται και στις επιτροπές. Έτσι, στην εξεταστική επιτροπή που έγινε πολύ γρήγορα και πολύ βιαστικά, και έκλεισε πριν καν κάνουμε το πρώτο μνημόσυνο των ανθρώπων που χάσαμε, η κυβέρνηση είχε αυτόν τον ένα βουλευτή παραπάνω που χρειαζόταν για να ελέγξει τα πάντα, 16 εναντίον 15 σε όλες τις κρίσιμες αποφάσεις. θυμάμαι να ξυπνάω για μήνες χαράματα και να παρακολουθώ όλες τις συνεδριάσεις, βλέποντας να αποκλείουν όλους τους κρίσιμους

μάρτυρες που θα μπορούσαν να αναδείξουν τις ευθύνες της κυβέρνησης. Είδα να καθυστερούν την ενσωμάτωση κρίσιμων εγγράφων της δικογραφίας. Είδα να απορρίπτουν αιτήματα των οικογενειών των θυμάτων, είτε από την οικογένεια του μηχανοδηγού του οποίου τη μνήμη σπίλωσαν σε ζωντανήωμετάδοση, αλλά και των υπολοίπων οικογενειών,βόταν απλώς τους ζητήσαμε να διακόψουν για ένα διάστημα προκειμένου να έχουν στα χέρια τους όλα τα στοιχεία και τις πραγματογνωμοσύνες για τα πορίσματά τους. Είδα να παρεμβαίνουν συστηματικά, κάθε φορά που κάποιο μέλος της αντιπολίτευσης έφτανε σε ένα κρίσιμο σημείο, παρεμβαίνοντας, είτε προστατεύοντας το μάρτυρα ή διακόπτοντας τον ομιλητή. Τέλος, είδα να γράφουν ένα πόρισμα το οποίο είχε πολλές ανακρίβειες και συμπεράσματα που δενβστηρίζονται ούτε στα στοιχεία αλλά ούτε και στις καταθέσεις των μαρτύρων, αλλά εξυπηρετούν αποκλειστικά το κυβερνητικό αφήγημα πέρι μόνο ανθρώπινων λαθών και όχι άλλων ευθυνών σε πολιτικά πρόσωπα.

Θα αγωνίζομαι για πάντα μέχρι να αποδοθεί δικαιοσύνη. Hasta la justicia siempre.

ΥΓ. Στις αρχές Απριλίου του 2024 ο ακραίος νέος Πρόεδρος της Αργεντινής Χαβιέρ Μιλέι, τον οποίο στήριξε και το κόμμα με το οποίο εκλέχθηκε βουλευτής η μάνα του θύματος της τραγωδίας της Όνσε, θα ξεκινήσει το «σχέδιο-αλυσοπρίονο» και στον αργεντίνικο σιδηρόδρομο με την απόλυση των πρώτων 100 εργαζομένων. Θα κόψει πολλά κονδύλια από τον κρατικό προϋπολογισμό, ιδιαίτερα σε θέματα συντήρησης. Μερικές εβδομάδες αργότερα, στις 10 Μαΐου 2024, δύο τρένα θα συγκρουστούν οπισθομετωπικά στο κέντρο του Μπουένος Άιρες, ευτυχώς χωρίς θύματα. Την επόμενη μέρα ο εκπρόσωπος Τύπου του Μιλέι θα δηλώσει: «θα αφήσουμε τη δικαιοσύνη να ερευνήσει [τη σύγκρουση των τρένων στο Παλέρμο] αλλά καταλαβαίνουμε ότι ήταν ένα ανθρώπινο λάθος, έχουμε εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη και θα

βοηθήσουμε να κάνει τη δουλειά της.»

Για τα αδιέξοδα του κοινοβουλευτισμού – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ξεκίνησε για ακόμη μια φορά αυτός ο φαύλος κύκλος υποκρισίας και αυταπατών που μετατρέπεται σε δήθεν λύσεις. Αυτή τη φορά για την υπόθεση των Τεμπών, με την κατάθεση πρότασης δυσπιστίας προς την κυβέρνηση της Ν.Δ. Μία πρόταση και συζήτηση με προκαθορισμένη κατάληξη από την απαρχή της, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της Εξουσίας.
Κι αυτό διότι δεν απεμπλέκει την συζήτηση από τις κύριες αιτίες της, ίσα ίσα αποτελεί μέρος αυτών. Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία και το κοινοβούλιο αποτελεί ακριβώς αυτό: ένα αδιέξοδο που εξουσιάζει τις ζωές μας με δήθεν δημοκρατικές προφάσεις.
Αυτή η αυταπάτη, όμως, και η συμμετοχή σε αυτή, δημιουργεί τις αντίστοιχες φαντασιώσεις σε κοινωνικό επίπεδο. “Θα αλλάξει η κυβέρνηση;”, “Θα πέσει ο Μητσοτάκης;” “Ποιος θα είναι ο επόμενος ηγέτης;”, “Ποιον θα ψηφίσουμε;”. Μιλώντας ουσιαστικά για αλλαγή σε ένα παιχνίδι στημένο από την ίδια την εξουσία.
Το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη φανέρωσε όλες τις αιτίες με αυτά που μας οδήγησαν μέχρι εδώ:
Εκποίηση και συνεχή υπονόμευση των τρένων και του σιδηροδρομικού δικτύου με μη ασφαλείς μεταφορές. Το αλισβερίσι, όπως και το αδιέξοδο των ευθυνών του πολιτικού συστήματος γύρω από το οτιδήποτε με πρόσχημα ένα λειψό ποσοστό 41% που μετατρέπεται σε γύρω στο 20% επί των εγγεγραμμένων. Μέσα στο τελευταίο και η Δικαιοσύνη, τυφλή, έρμαιο των εκάστοτε συμφερόντων με μηδενική έρευνα, αγνόηση και καταστροφή του πεδίου, όπως συνηθίζει να γίνεται σε πολλές δίκες που υπεύθυνο στέκεται το Κράτος και το Κεφάλαιο.
Αλλά κυρίως ανέδειξε ότι οι ζωές μας δεν μετράνε μία μπροστά

στα δόντια της Εξουσίας και του κέρδους.
Η ανάθεση των ζωών μας σε κράτος και κεφάλαιο οδηγεί μαθηματικά σε νέα “Τέμπη”. Κι αυτό είναι που πρέπει να καταλάβουμε και όχι να καλλιεργούμε συνεχώς αυταπάτες και μυθεύματα: πως όσο υπάρχει αυτό το σύστημα διακυβέρνησης και αλληλεμπλοκής των εξουσιών τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει.
Η κοινοβουλευτική συμπαιγνία δεν έφερε την εκτόνωση. Ούτε οι προανακριτικές, ούτε οι εξεταστικές, ούτε η εθνική ενότητα για τον πρόεδρο Δημοκρατίας, ούτε καν η πρόταση δυσπιστίας δεν κατάφεραν την επιστροφή στην κανονικότητα. Εναλλακτική κοινοβουλευτική λύση δεν υπάρχει. Η 28η Φλεβάρη δημιούργησε αυτό που ονομάζουμε Κενό Εξουσίας. Αφήνοντας πίσω την ασφάλεια των ιδεολογικών επαναστάσεων για συμμετοχή και ερμηνεία, αν μας ενδιαφέρουν σήμερα οι αναστατώσεις είναι για το κενό εξουσίας που προκαλούν, γιατί μέσα από αυτό μπορεί να αναδυθεί το πρόταγμα της αυτονομίας, της κοινωνικής αντιεξουσίας κι εντέλει της αυτοκυβέρνησης.
Σε αυτό το κενό ελλοχεύει πάντα μία μορφή εξουσίας. Δεν μπορούμε να την καταργήσουμε, γιατί το κενό θα εξέπιπτε σε κενότητα, μπορούμε, όμως, να την καταστήσουμε μη αναπαραστάσιμη από ηγέτες, από οργανωτικές, αυτοαναφορικές και ιδεολογικές ηγεμονίες κλπ. Δηλαδή μία δυναμική σχέση ανοιχτή σε ρήξεις, όχι μόνο στα προφανή, δηλαδή εξωτερικά στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και εσωτερικά όταν και όποτε κρίνεται αναγκαίο. Αυτή τη δυναμική σχέση που την έχουμε αφουγκραστεί στις σύγχρονες εξεγέρσεις μπορούμε να την ονομάσουμε ρητή θέσμιση του κενού της μη αναπαραστάσιμης εξουσίας.
Ασφαλιστικές δικλείδες δεν υπάρχουν για ο,τι μέλει να έρθει, πέρα απ’ την δική μας ενσώματη συμμετοχή και παρουσία στον δημόσιο χώρο. Γνωρίζουμε πως ο αγώνας για ισότητα με ισότητα, για αλληλεγγύη με αλληλεγγύη, για δικαιοσύνη με δικαιοσύνη έχει την δική του δυναμική.
Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.
Το δίκιο για τα Τέμπη θα κριθεί στους δρόμους κι όχι στης Βουλής τους διαδρόμους.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση
-Δίκτυο αυτόνομων συνελεύσεων-

Η διάταξη του κοινωνικού ανταγωνισμού – Αντιεξουσιαστικη κίνηση Αθήνας

Κανείς δεν μπορεί να περιγράψει την χθεσινή συγκέντρωση, γιατί αυτό που έγινε ανήκει στο ανείπωτο. Η μαζική ροή του κόσμου από όλες τις συνοικίες και από όλους τους δήμους της Αθήνας, δημιουργώντας πορείες με τα πόδια μέχρι τους κοντινούς σταθμούς, γέροντες και γιαγιές με μαγκούρες, πεισμωμένοι ηλικιωμένοι, μεσήλικες αλλά και νέοι-ες περπατούσαν μαζί και χώρια, χωρίς να τους ενδιαφέρει αν, πως και πότε θα φτάσουν στο Σύνταγμα. Από την Πετρούπολη μέχρι το Κερατσίνι και από το Περιστέρι μέχρι την Αργυρούπολη γέμιζαν ένα τεράστιο ποτάμι με το σώμα τους και το πείσμα τους. Ήταν όλοι βουβοί και σίγουροι. Δεν ήταν για την επιβίωση, για τους μισθούς, για τα μεροκάματα για τα δάνεια. Τίποτα από όλα αυτά.

Το Κράτος πάτησε τον κάλο σε όλο τον λαό. Και στην προκειμένη περίπτωση ο κάλος είναι η κοροϊδία, η αδικία και η προσβολή της Αξιοπρέπειας του καθενός και της καθεμιάς. Η μόνη απαίτηση σε αυτές τις περιπτώσεις είναι η Δικαιοσύνη, με μια ορθογραφία που αυτή τη φορά την γράφει η κοινωνία και όχι το Κράτος. Δεν το καταλάβαν αυτό ούτε ο δολοφόνος Καραμανλής ούτε ο Πρωθυπουργός ούτε ο τελευταίος Υπουργός, που βρίσκονται ταμπουρωμένοι στο Κοινοβούλιο και στα Κρατικά κτίρια με την Αστυνομία και τα ΜΜΕ γύρω τους να τους προστατεύουν.

Χθες, λοιπόν, έκανε την εμφάνισή της, με εκκωφαντικό τρόπο, η νέα διάταξη του εμφυλίου. Ένας ανταγωνισμός που έχει προαναγγελθεί μέχρι σήμερα σε επιμέρους κοινωνικά πεδία, αλλά οριστικοποιήθηκε, πλέον, με βιωματικό και όχι πολιτικάντικο τρόπο. Και αυτή τη φορά δεν θα είναι ανάμεσα στην Δεξιά και την Αριστερά, αλλά ανάμεσα στην Κοινωνία και στο Κράτος. Δεν θα είναι μια κοινοβουλευτική αντιπαράθεση, αλλά μια μάχη ενάντια στο Κράτος-δολοφόνο, ενάντια στην κρατική δικαιοσύνη, ενάντια στην ετερονομία και στους θεσμούς ελέγχου και επιτήρησης.

Η μαγεία της αυτό-οργάνωσης, που καθήλωσε τους πάντες χθες,

είναι η απίθανη δύναμη που αναδύεται από τους από κάτω όταν θέλουν να πουν και να κάνουν σοβαρά πράγματα. Ο κύβος ερρίφθη και καλούμαστε εδώ και τώρα να επανασχεδιάσουμε, νέες μορφές οργάνωσης και θεσμίσεων, σαν ίσοι προς ίσους, τη ζωή, που την παίρνουμε στα χέρια μας και μας ανήκει, χωρίς παραχωρήσεις και χωρίς εκπτώσεις σε τρίτους.
Αυτό δεν μπορεί να συμβεί χωρίς τον άμεσο και ενεργό κοινωνικό έλεγχο της οργανωμένης ζωής και των μέσων που διαθέτει για να μπορεί να αναπαραχθεί. Χωρίς δηλαδή την μετατροπή αυτών των μέσων σε αγαθά ασφαλή, ελευθέρα, δημόσια και κοινωνικά και ένα από αυτά είναι και ο σιδηρόδρομος.
Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος, μέσα στο οποίο μπορεί να γειωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μια σχέση θεσμισμένη με αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων.
Η αντίστασή μας και η «άλλη προοπτική» είναι το δικό μας οξυγόνο, είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη, έξω απ’ τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα, και μέχρι την δίκη.
Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.
Ας πάρουμε τη θέση μας στη μεριά των από κάτω. Η Αυτό-οργάνωση και η αντιεξουσιαστική αυτονομία είναι τα όπλα μας σε όλα τα επίπεδα.
Για την Αξιοπρέπεια και την Δικαιοσύνη μιας άλλης προοπτικής.
Υ.Γ.: Το χρονικό της συγκέντρωσης:
Η συλλογικότητά μας βρέθηκε από τις εννιά και μισή στο προκαθορισμένο σημείο συγκέντρωσης επί της Γεωργίου Α’. Μετά τη λήξη της ομιλίας των συγγενών των θυμάτων, παραμείνανε στο σημείο, σε μια προσπάθεια παρακίνησης του πλήθους σε όσον το δυνατό μεγαλύτερης διάρκειας παρουσία. Ωστόσο, μετά την

επίθεση της αστυνομίας, το μπλοκ διαλύθηκε προς στιγμή και κατάφερε να ανασυγκροτηθεί παρακάτω, επί της οδού Πανεπιστημίου. Σε μια λογική διατήρησης ενεργών των εστιών αντίστασης, σταθήκαμε στα Προπύλαια, έχοντας ως σκοπό την επιστροφή στην πλατεία Συντάγματος.
Η συνέχιση της καταστολής είχε ως αποκλειστικό στόχο να καταστήσει αόρατο τον κόσμο του κινήματος, να τον εξαφανίσει από τον δημόσιο χώρο και να τον διαχωρίσει από το υπόλοιπο σώμα των διαδηλωτών, καθώς γνωρίζει, πως για το ακηδεμόνευτο κοινωνικό ποτάμι που αναδύεται, την αντιπολίτευση του δρόμου, που πλημμυρίζει όλες τις πόλεις της χώρας απαιτώντας κοινωνική δικαιοσύνη και που δεν παραμυθιάζεται από υποσχέσεις κυβερνητικής αλλαγής, είναι πολλαπλασιαστικός και ενδυναμωτικός παράγοντας η συγχρώτισή του με όσους αγωνιζόμαστε στη βάση της αντι-ιεραρχίας, της μη εκπροσώπησης και της άμεσης δημοκρατίας.
Σε αυτή της συνθήκη, αναγκαστήκαμε, λοιπόν, να οπισθοχωρήσουμε και να επιστρέψουμε ξανά στην πλατεία, στις τέσσερις το μεσημέρι, μαζί αρκετές χιλιάδες κόσμου, που από όλα τα σημεία του κέντρου, προσπαθούσε να προσεγγίσει εκ νέου τον αρχικό τόπο συγκέντρωσης και αρνούνταν με κάθε τρόπο να πάει σπίτι του. Οφείλουμε, στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται, να εργαστούμε πάνω στην οικοδόμηση μια νέας κουλτούρας δρόμου. Να πάρουμε πίσω τον δημόσιο χώρο από τις δυνάμεις της καταστολής. Να ορίσουμε εμείς τον χώρο και τον χρόνο της αντίστασης σήμερα και της εξέγερσης αύριο.
Υ.Γ. 2: Η αναβάθμιση των κατηγοριών από πλημμελήματα σε κακουργήματα, ακόμα και για χτυπημένα 15χρονα παιδιά, έρχεται να επιβεβαιώσει την αντικοινωνική, κοινή στάση ΕΛ.ΑΣ. και δικαστικών αρχών.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Η ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ –

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΘΕΣΙΝΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ένα πράγμα είναι σίγουρο από την χθεσινή διαδήλωση-απεργία που πραγματοποιήθηκε για τα 2 χρόνια από το έγκλημα στα Τέμπη : η κοσμοπλημμύρα ήταν αδιανόητη και πρωτόφαντη σε όλες τις πόλεις, σε κάθε γωνιά της χώρας. Αυτή η διαπίστωση για το πλήθος που κατέβηκε στο δρόμο σε συνδυασμό με τον πανικό που προκαλεί στα κυβερνητικά επιτελεία, μας κάνει να χαμογελάμε και να χαιρόμαστε.
Στην πόλη μας, στα Γιάννενα, η κοινωνία ξεχύθηκε μαζικά στους δρόμους και γέμισε ασφυκτικά το εμπορικό της κέντρο.
Από την πλευρά μας, αποφασίσαμε να καταλάβουμε το δημαρχείο Ιωαννίνων με την πολύτιμη βοήθεια συντρόφων και συντροφισσών από άλλες συνελεύσεις προκειμένου να αποτελέσει το δημαρχείο έναν κόμβο πληροφόρησης και συζήτησης για το έγκλημα και την συγκάλυψη στα Τέμπη, καθ’ όλη τη διάρκεια της ημέρας.
Εκτός από τη συμμετοχή μας στην διαδήλωση, βρισκόμασταν από τις 10 το πρωί στο κατειλημμένο δημαρχείο, το οποίο στήριξαν πολλοί και διαφορετικοί μεταξύ τους άνθρωποι, καθώς επίσης η αναρχική συλλογικότητα A Batalha και το REBEL kollektiv, που παρείχε όλη την υλικοτεχνική υποστήριξη.
Μετά το τέλος της πορείας καταλάβαμε και το Δημοτικό Ραδιόφωνο Ιωαννίνων προκειμένου να εκπέμψουμε τόσο από τις συχνότητες του ραδιοφώνου όσο και από τα ηχεία του δημαρχείου μέσω live streaming. Η τρίωρη εκπομπή του ραδιοφώνου στέφθηκε με μεγάλη επιτυχία κι ευχαριστούμε πάρα πολύ όσες και όσους τοποθετήθηκαν, αλλά και όσα άτομα ήταν διατεθιμένα αλλά διάφοροι παράγοντες δεν τους το επέτρεψαν.
Η κατάληψη του δημαρχείου συνεχίστηκε με συνέλευση στην αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου, η οποία απαρτίστηκε από αρκετό κόσμο και ολοκληρώθηκε με την απόφασή μας να συνεχίσουμε τη δικτύωσή μας προκειμένου να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων, να βρισκόμαστε μέσα στην κοινωνία ως κομμάτι της, στο πλευρό των συγγενών των θυμάτων των Τεμπών αλλά και άλλων κρατικών εγκλημάτων όπως αυτό της Πύλου και με οριζόντια και αδιαμεσολάβητη αντίσταση να αποτελέσουμε έναν σημαντικό πόλο των επερχόμενων εξελίξεων και κινητοποιήσεων με τελικό στόχο να είμαστε μαζικά στα δικαστήρια της Λάρισας όταν

ξεκινήσει η δίκη των Τεμπών.
Μέχρι τότε και κάθε μέρα, θα συνεχίσουμε να δίνουμε αδιαμεσολάβητο αγώνα ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, ενάντια σε κάθε τι που στερεί από τη ζωή μας την αξιοπρέπεια, την ισότητα και την ελευθερία.
Φωτογραφίες

ΔΕΝΕΧΟΜΑΙ
ΔΕΝΕΧΟΜΑΙ
ΣΥΜΜΑΧΙΑ

ΣΤΗΝ
ΚΡΑΤΙΚΗ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ
ΚΑΜΙΑ
ΕΙΡΗΝΗ
ΧΩΡΙΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ανταπόκριση από την Διαδήλωση για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών στην Μπολόνια, Ιταλία, 28-2-25 (Photos-Vid)

ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΙΣ:

Χτες 28/2/25 στην Πιάτσα Ματζόρε της Μπολόνια έγινε ειρηνικά διαμαρτυρία με αφορμή την δεύτερη μαύρη επέτειο από το τραγικό σιδηροδρομικο έγκλημα των Τεμπών. Η συγκέντρωση ξεπέρασε τα 200 άτομα ενώ συμβολικές δράσεις υπήρξαν και περιλάμβαναν αναμμένα 57 κεριά προς τιμήν των θυμάτων και συνθήματα όπως και την εκφώνηση των ονομάτων των 57. Περαστικοί από διάφορες χώρες παρακολουθούν την διαμαρτυρία και μένουν έως το τέλος. Ακολούθησαν τοποθετήσεις πολιτών τόσο στα ελληνικά όσο και στα ιταλικά.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ: Το Καρτέλ του Μαξίμου χορεύει «Κλέφτικο»

Έχουν περάσει 2 χρόνια από το τραγικό πολύνεκρο πολιτικό έγκλημα των Τεμπών, και ακόμη βρισκόμαστε στην ίδια θέση – την απεγνωσμένη κραυγή για δικαιοσύνη.Στεκόμαστε θεατές σε ένα ακόμη παραμύθι της ανυπόφερτα καθοδηγητικής ως προς την μοναρχία «κυβερνητικής εκπροσώπησης» αυτής της δόλιας χώρας, – τουλάχιστον πλέον όχι βουβοί.

Ας χρησιμοποιήσουμε λοιπόν ορολογίες μιας ανώτατης ιδεολογίας της ανώτατής μας χώρας για να προσδιορίσουμε το μέγεθος της κατάστασης. Αν και δεν είμαστε φιλόλογοι, οπότε συγχωρήστε μας για τα όποια λάθη, θα κάνουμε μια απόπειρα να τοποθετηθούμε όσο το δυνατόν πιο σωστά σε κάτι τέτοιο – χωρίς καθόλου «βαθιά υποκριτική τέχνη ala Μενδώνη». Τούτη λοιπόν την στιγμή είμαστε όλοι μας κομμάτια μιας άριστης τραγωδίας, το ύψιστο είδος της καλλιτεχνίας βάσει Αριστοτέλη. Όπως είναι γνωστό βέβαια, κάθε τραγωδία έχει αρχή – μέση και τέλος. Όλα λοιπόν ξεκίνησαν τον Φλεβάρη του 2023, όταν ο χρόνος σταμάτησε ωσάν ειρωνική σύμπτωση για 57 ψυχές, έστω πως εδώ έχουμε τον πρόλογο. Όπως ήταν αναμενόμενο ακολούθησαν μαζικότατες διαδηλώσεις, τις οποίες η κυβέρνηση χαρακτήρισε ως «πανηγύρια», οπότε εδώ βλέπουμε την πάροδο. Διανύσαμε έως τώρα διάφορα επεισόδια, γεμάτα με πλεκτάνες, ευθύνες που πεταγόντουσαν από από ‘δω και από κει σαν μπαλάκι του τένις, ψέματα, μπαζώματα, βαγόνια με ύποπτες χημικές ουσίες, φυσικά ακούσαμε (ξανά) για εξαπατήσεις και τελικά βιώσαμε τον…«θρήνο» των δολοφόνων της ΝΔ ως προς τα θύματα. Όπως άλλωστε δήλωσε ο Κυριάκος «Δεν νομίζω να υπάρχει κάποιος ο οποίος να μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι περισσότερο τραυματισμένος, ή στεναχωρημένος ή οργισμένος από αυτήν την υπόθεση, απ΄ότι…είμαι εγώ». Χωρίς Ντροπή! – εντάξει, μετά παραδέχτηκε πως (μάλλον) πριν από αυτόν βρίσκονται οι οικογένειες των θυμάτων, με βαριά καρδιά. Στην τραγωδία λοιπόν, μια τέτοια πράξη ύψιστης απάτης εμπρός στα μάτια των θεατών μάλλον θα αποτελούσε ένα τρανά ολοκληρωμένο παράδειγμα ΎΒΡΕΩΣ.

– Τι είναι όμως η ύβρις; Και γιατί μας ενδιαφέρει τόσο στην

προκειμένη;

Ως ύβρις ορίζεται μια κατάσταση κατά την οποία, ορισμένα πρόσωπα υπερεκτιμούν τις ικανότητες και τις δυνάμεις τους (ας δώσουμε έμφαση στον πολιτικό χαρακτήρα εδώ, ή εξουσιαστικό αν θέλετε), ενώ συμπεριφέρονται με βία, αλαζονεία και προσβολή απέναντι στους άλλους (τους κοινούς, τους ασήμαντους) σπάζοντας τους νόμους (που οι ίδιοι ορίζουν) και φυσικά πράττοντας έτσι και απέναντι στον φερόμενο ως 'άγραφο θεϊκό νόμο' κατά την αρχαιότητα. Τα άτομα δηλαδή αυτά παρουσιάζουν μια συμπεριφορά η οποία αποσκοπεί από πλευράς τους στην υπέρβαση της θνητής φύσης παρομοιάζοντας τους εαυτούς τους με όμοιους των θεών – κάτι που φυσικά είχε ως συνέπεια την προσβολή και τον εξοργισμό της κοινωνίας. Άραγε μας θυμίζει κάτι όλος αυτός ο ορισμός;

Τελοσπάντων, ας επιστρέψουμε στην τραγωδία.

Κάπου λίγο πριν το τέλος…περνάμε στο στάσιμο, ίσως λοιπόν εδώ θα μπορούσαμε να τοποθετήσουμε (ελπίζουμε δηλαδή) τις κινητοποιήσεις του προηγούμενου μήνα. Ας είναι λοιπόν, η στιγμή στην οποία βρισκόμαστε τώρα, η *έξοδος*, μετά την οποία δεν θα δούμε ξανά χορικό, θα είναι η καταληκτήρια σκηνή αυτού του έργου, που ονομάστηκε «Δυστύχημα των Τεμπών» ενώ πρόκειται για ένα ειδεχθές εξ' αμελείας ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ.Δεν χωράνε ανθρώπινα λάθη σε 12 ολόκληρα λεπτά, ούτε φράσεις όπως «Δεν όφειλα να γνωρίζω».

– ΑΝ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΕΣΥ ΚΥΡΙΑΚΟ ΜΟΥ, ΤΟΤΕ ΠΟΙΟΣ;

Όσα σκυλιά του κόμματός σας κι αν αμολήσετε για να σπείρουν φόβο, διχόνοια και πόλωση, γνωρίζετε πια πολύ καλά πως ο φόβος λυσσομανά (συγνώμη «κύριε» Άδωνι, μην οργίζεστε) εκεί που έπρεπε εξ' αρχής να υπάρχει… Στους διαδρόμους του Μεγάρου Μαξίμου. Και ναι, όντως είμαστε ο όχλος. Ο όχλος που με οργή έπεται να καταβροχθίσει όλη την αηδία που μας ταΐζει η δημοκρατικά «εκλεγμένη» Νέα Δημοκρατία – και όχι, δεν εννοούμε πως δεν εκλέχτηκε με το σχόλιο, φέρουμε όμως αντίθετη στάση

στον συγκεκριμένο τρόπο συστημικής εκτέλεσης της δικαιοσύνης – , χωρίς βέβαια να ξεχνάμε και την συμπαράσταση άλλων τιμητικών προσώπων όπως η «κυρία» Λατινοπούλου. Πολιτικοί που σίγουρα νοιάζονται με πάθος για την Ψωροκώσταινα πιο πολύ από τους «μασκαράδες» που βγήκαν σήμερα στον δρόμο. Και, στην τελική η «θυσία» 57 ψυχών (βλέπε Α. Πορτοκλάστε) είναι λίγη μπροστά στις αλλαγές που συμβαίνουν στον πλανήτη (βλέπε Μ. Βορίδης).

Και μιας και μιλήσαμε για αλλαγές στο παγκόσμιο, δεν θα έπρεπε άραγε η ασφάλεια των ΜΜΜ, όπως φυσικά και η πρόσβαση, να είναι αδιαπραγμάτευτο κοινωνικό αγαθό εν έτει 2025 – χωρίς κανένα κόστος; Πόσο μάλλον, όταν αυτό το κόστος…είναι η ίδια μας η ζωή (οκ, επί 57 φορές αλλά ας μην πλατιάζουμε)!

Επιλέγουμε εδώ να σταματήσουμε την αναπαραγωγή της αισχρής επικαιρότητας γύρω από τα τεκταινώμενα , αφού το βαρέλι φαίνεται να μην έχει πάτο για τους πολιτικούς μας δολοφόνους. Θυμίζουμε μόνο, πως τόσο στην Μπολόνια αλλά και σε κάθε άλλη γωνιά αυτού του πλανήτη, όσο και αν η ιστορία προσπαθήσει να το διαστρεβλώσει, *η αλήθεια δεν θα μπορέσει να κρυφτεί.* Γιατί κάθε τραγωδία, οφείλει να εμπεριέχει την **κάθαρση**, καθώς σε κάθε αντίθετη περίπτωση η τιμωρία του κακού στα μάτια του θεατή είναι αναγκαία, χωρίς κανένα ίχνος οίκτου.

Εκφράζουμε την αμέριστη συμπαράσταση μας στις οικογένειες των θυμάτων, αλλά και σε κάθε άνθρωπο που βρίσκεται θεατής αυτής της τραγωδίας. Στέλνουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους τους ανθρώπους που σήμερα μάχονται για μια καλύτερη ζωή. Η δικαιοσύνη βρίσκεται στους δρόμους και στις πλατείες, απ’ όπου και ξεκίνησε.
Δεν ξεχνάμε.

ΔΕΝ ΕΧΩ ΟΞΥΓΟΝΟ, ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΤΕΡΜΑ ΣΤΗΝ ΑΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ!

ΚΑΜΙΑ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ
ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ 57 ΨΥΧΕΣ

Μπολόνια, Ιταλία

28/02/2025

~ Συντροφικά

Φωτογραφίες

Βίντεο

https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2025/03/video_tempi_2.mp4